

СИНДБАД- МОРЕПЛАВАТЕЛЯТ АРАБСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Атанас Далчев, —

chitanka.info

Във времето на халиф Харун ар-Рашид в град Багдад имало човек, когото наричали Синдбад-хамалина. Той живеел сиромашки. Случило се така, че един ден той носел тежък товар, а тоя ден бил много горещ — и се уморил Синдбад от своя товар, и се изпотил, а жегата се усилила. И минавал той покрай портата на един търговец, пред която било поливано и пометено, и въздухът там бил прохладен, а до портата имало широка пейка. И сложил хамалинът товара си на тази пейка, за да си почине и да подиша чист въздух, а от портата повял към него нежен ветрец и благоуханен мирис и хамалинът, като седнал на края на пейката, се наслаждавал и слушал откъм жилището струнни звуци на лютня и гласове, които го изпълвали с вълнение и разни стихове и чувал пение на птици, които се обаждали и славели аллах с разни гласове, на всевъзможни езици, и това били гургулици, персийски славеи, горски гълъби и пойни яребици.

И хамалинът изпаднал в голям възторг, и като се приближил до портата, видял вътре в къщата голяма градина и зърнал там слуги и

разни неща, които могат да се намерят само у царете и султаните; и го облъхнал благоуханен мирис на всевъзможни прекрасни ястия и прекрасни напитки. И вдигнал той поглед към небето, и възкликнал: „Слава на тебе, творецо, ти надаряваш безмерно когото искаш. Ти отсъждаш на тварите онова, което пожелаеш: едни са щастливи, а други като мене тънат в безкрайна умора и унижение“. И казал едно стихотворение.

А като свършил стиховете, Синдбад-хамалинът рекъл да вдигне своя товар и да си тръгне, но изведнъж при него от портата излязъл млад слуга с красиво лице и прекрасна снага, в разкошни дрехи. И хванал той хамалина за ръката, и му рекъл: „Влез да поприказваш с моя господар, той те вика“. И хамалинът искал да откаже — да не влиза със слугата, — но не можал да направи това. Той оставил товара си у вратаря при входа на къщата и влязъл със слугата, и видял прекрасен дом, върху който лежал отпечатък на гостоприемство и достойнство, а като погледнал в голямата приемна зала, видял там благородни господа и знатни търговци; и имало в залата всевъзможни цветя и разни благовонни растения, и закуски, и плодове, и множество разнообразни ястия, и вина от отбрани грозда. И имало инструменти за музика, и веселба, и прекрасни робини, и всички те стоели на местата си, а сред залата седял човек знатен и почтен, с побеляла от годините брада; той бил красив на лице и прекрасен по външност и имал вид величествен, достоен и почтен.

И слисал се Синдбад-хамалинът, и възкликнал на себе си: „Кълна се в аллах, тоя кът е райска градина, дворец на султан или цар!“ И после учтиво пожелал на присъстващите мир и благоденствие и призовал над тях благословение; и като целунал земята пред тях, се спрял и навел глава.

И стопанинът на къщата му позволил да седне, и той седнал, а стопанинът се приближил до него и му рекъл: „Добре дошъл!“

После заповядал да му поднесат разкошни ястия и Синдбад-хамалинът се приближил, и след като произнесъл името на аллах, почнал да яде и ял, докато се наял до насита, а после рекъл: „Слава на аллах!“ — и си измил ръцете, и поблагодарил на присъстващите. „Добре дошъл — рекъл му стопанинът на къщата, — денят на твоето дохождане е благословен. Как се казваш ти и с какво се занимаваш“.

„Господарю — отговорил Синдбад, — аз се наричам Синдбад-хамалинът и нося на главата си чужди неща срещу заплащане“.

И стопанинът на къщата се усмихнал и му рекъл: „Знай, хамалино, че ти се наричаш така, както и аз — Синдбад-мореплавателят. Но аз искам да ми повториш стиховете, които каза, когато стоеше на портата“. И хамалинът се смутил и възкликнал: „В името на аллах, не ми се сърди! Умората и трудът, и лошият поминък научават човека на неучтивост и безразсъдство“. — „Не се смущавай — отговорил му стопанинът на къщата, — ти стана мой брат. Кажи ми тези стихове, те ми харесаха много, когато чух как ги изговаряш, застанал до портата.“

И хамалинът казал на стопанина на къщата тези стихове и те му допаднали, и той се възхищавал от тях, като ги слушал.

„О, хамалино — рекъл той, — знай, че моята история е чудна. Аз ще ти разкажа за всичко, което стана и се случи с мене, преди да достигна това щастие и да седна на това място, дето ме виждаш. Аз достигнах това щастие и това място само след голям труд, силна умора и много ужаси. Колко умора и труд изпитах едно време! Аз извърших седем пътешествия и за всяко пътешествие има по един чуден разказ, който смущава умовете^[1].“

[1] Пътешествието на Синдбад-мореплавателя — една от най-популярните приказки на „Хиляда и една нощ“ — не без основание е наречена от някои изследователи „арабска Одисея“. Странните подробности в седемте странствувания на Синдбад са заети от различни арабски космографии и пътеуказатели. ↑

РАЗКАЗ ЗА ПЪРВОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ

„Знайте, благородни хора, че баща ми беше богат търговец и умря, когато бях малко момче, като ми остави пари и земи.

А като пораснах, аз сложих ръка върху всичко това и взех да ям прекрасни ястия и да пия прекрасни напитки. Водех дружба с младежи и се обличах в прекрасни дрехи, и се разхождах с приятели и другари, и мислех, че всичко това ще трае вечно. И прекарах така известно време, а после се опомних от безгрижието си и се върнах към разума, и видях, че парите ми са се свършили и положението ми се е изменило. Изплаших се и се смутих.

И станах, и събрах всички неща и дрехи, които имах, и ги продадох, а после продадох земите и всичко, което владееха ръцете ми, и събрах три хиляди дирхеми. И дойде ми наум мисълта да замина в чужди страни.

И тогава реших и си накупих стоки и неща, и разни принадлежности, и онова, което беше нужно за пътешествието. И се качих на един кораб, и слязох в град Басра заедно с тълпа търговци, и ние пътувахме по морето дни и ноци, и плавахме покрай острови, като преминавахме от море в море и от суша към суша; и навсякъде, откъдето минавахме, продавахме и купувахме, и разменяхме стоки. И се впуснахме в морето, и достигнахме един остров, подобен на райска градина, и стопанинът на кораба спусна котва до този остров, и всички, които бяха на кораба, слязоха на този остров. И те си направиха мангали, и разпалиха на тях огън, и се заеха с разни работи: някои готвеха, други перяха, а трети се разхождаха; и аз бях между онези, които се разхождаха из острова.

И пътниците се събраха и почнаха да ядат, да пият, да се веселят и да свирят; и така прекарвахме ние времето си, когато изведнъж стопанинът на кораба се изправи на края на палубата и извика, колкото му глас държи: «Побързайте, мирни пътници, да се качите на кораба! Оставете нещата си и бягайте, ако искате да спасите душата си. Бягайте, докато сте здрави и живи и не сте загинали. Островът, на

който се намирате, не е остров, а голяма риба, която се е потопила в морето, и пясъкът се е насъбрал върху нея, и станала е тя като остров, и дървета растат по нея от древни времена. А когато вие запалихте огън върху нея, тя усети топлината и се размърда, и ей сега ще се спусне с вас в морето, и вие всички ще се издавите. Търсете спасението на душата си, преди да ви е настигнала гибелта, и оставете нещата си!»

И пътниците чува думите на капитана, и побързаха да се изкачат на кораба, и оставиха всичките си неща и партушини, и казани, и мангали. И някои от тях достигнаха кораба, а някои не го достигнаха; и островът се размърда и се спусна на дъното на морето с всичко, което имаше на него, и се заключи над него ревящото море, където се биеха вълните. А аз бях между онези, които останаха на острова, и потънах в морето заедно с тези, които потънаха, но великият аллах ме спаси и запази от удавяне, и ми изпрати голямо дървено корито, от ония, в които хората перяха. И аз се хванах за коритото и го яхнах, като се оттласквах с крака като с весла, и вълните играеха с мене и ме подхвърляха насам-натам. А капитанът вдигна платна и отплава с онези, които се бяха качили на кораба, без да обръща внимание на давящите се; и аз гледах този кораб, докато той се скри от очите ми, и тогава се убедих, че ще загина. И настана нощ, и аз прекарах в коритото така един ден и една нощ, и вятърът и вълните ми помогнаха, и коритото стигна до един висок остров, на който имаше дървета, надвесени над морето. И аз се хванах за един клон на най-високото дърво.

И видях, че краката ми са отекли и рибите са изхапали пиццалите ми, но не усещах това — толкова големи бяха моята скръб и умора. И изгубил съзнание, лежах на острова като мъртъв и прекарах в това състояние до другия ден.

И изгря над мене слънцето, и аз се събудих на острова, и тръгнах въпреки всичко станало с мене, ту като лазех, ту като се влачех по колене; а на острова имаше много плодове и ручей със сладка вода и аз ядох от тези плодове.

И прекарах няколко дни и нощи, и душата ми се съживи, и движенията ми закрепнаха. И се залових да мисля и да се разхождам по брега на острова, като си направих от клоните на дърветата гега, на която се опирах, и живях дълго така.

И веднъж вървах по брега на острова, и ми се привидя отдалеч някакво същество. Помислих, че е див звяр или морско животно, и тръгнах към него, като не преставах да го гледам; и изведнъж излезе, че това е кон, огромен на вид, привързан до брега на морето. И аз се приближих до него, и конят изцвили високо, и аз се уплаших и рекох да се върна назад; но изведнъж изпод земята излезе човек и взе да ми вика, и тръгна след мене, и попита: «Кой си, откъде си дошъл и защо си попаднал на това място?» — «Господине — отговорих му, — знай, че аз съм чужденец и пътувах в един кораб, и взех да потъвам заедно с някои от онези, които бяха на него, но аллах ми прати дървено корито и аз седнах в него, и то плаваше с мене, докато вълните ме изхвърлиха на този остров.»

И като чу думите ми, човекът ме хвана за ръка и рече: «Ела с мен»; и аз тръгнах с него, и ние влязохме в едно подземие, и той ме въведе в голяма стая, а после ме покани да седна и ми донесе ястия. А аз бях гладен и почнах да ям, и ядох, докато се наситих, и душата ми се съвзе.

И после този човек почна да ме разпитва за случилото се с мене; и аз му разказах всичко от начало до край, и той се зачуди на моята повест.

А като свърших разказа си, извиках: «Господине, не ми се сърди! Разказах ти за истинското си положение и за случилото се с мене, а сега ти ми разкажи кой си и защо седиш в тази стая, която се намира под земята. По каква причина си завързал оня кон за края на острова?» — «Знай — отговори ми човекът, — че сме мнозина и сме се пръснали по този остров. Ние сме коняри на цар ал-Михрджан^[1] и под наша власт се намират всичките му коне. Всеки месец при новолуние довеждаме и привързваме на този остров чистокръвни кобили, а сами се крием в тази стая под земята, за да не ни види никой. И дохождат жребците на морските коне^[2], и искат да отведат кобилите със себе си, но те не могат да отидат с жребците, тъй като са привързани. И жребците цвилят лудо, и ги удрят с глава и нозе, и ние чуваме тяхното цвилене, и тогава излизаме и викаме, и те се уплашват от нас и си отиват в морето, а кобилите раждат по-късно жребец или кобилка, които струват цяла торба пари, и няма подобни на тях по цялата земя. Сега е време да излязат жребците и ако великият аллах поиска, аз ще те взема със себе си при цар ал-Михрджан и ще ти покажа нашата

страна. Знай, че ако не беше се срещнал с нас, ти нямаше да видиш на този остров никого друго и щеше да умреш от мъка, и никой нямаше да узнае за тебе. Ти дължиш на мене живота си и аз ще ти помогна да се върнеш в родината си.»

И пожелах аз щастие на коняра, и му поблагодарих за неговото благодеяние; и докато ние така разговаряхме, изведнъж един жребец излезе от морето и зацвили високо, и поиска да вземе кобилата със себе си, но кобилата почна да рита и цвили. И конярят взе в ръце меч и кожен щит, и излезе от вратата на стаята, като повика другарите си и им каза: «Излезте при жребеца!» — и удряше с меч по щита. И дойде тълпа от хора с копия, викайки, и жребецът се уплаши от тях и се спусна в морето като бивол, и се скри под водата. И тогава конярят поседя малко, и надойдоха другарите му, всеки от които водеше по една кобила; и те ме видяха до коняря, и почнаха да ме разпитват, и аз им разказах същото, което бях разказал на коняря, и тези хора насядаха по-близо до мене, и сложиха трапеза, и взеха да ядат, и ме поканиха, и аз хапнах с тях, а после те станаха, възседнаха конете и ме взеха със себе си, като ме качиха на един кон.

И ние потеглихме, и пътувахме дотогава, докато стигнахме в града на цар ал-Михрджан, и конярите влязоха при него, и му обадиха за моята история; и царят ме повика при себе си. И ме въведоха при царя, и аз му пожелах мир и благоденствие; и той ми върна моето пожелание, и ми рече: «Добре дошъл!» — и ме приветствува с уважение. Попита ме какво е станало с мене и аз му разказах за всичко, което ми се беше случило и което бях видял, от начало до край; и царят се зачуди на случилото се с мене и рече: «Чадо мое, кълна се в аллах, че ти си се спасил от смърт!»

И после ми оказа милост и уважение, и ме приближи до себе си, и взе да ме насърчава с думи и ласкаво обръщение. Направи ме началник на морското пристанище и ми заповяда да описвам всички кораби, които се приближават до брега; и аз живях при царя, и изпълнявах работите му, и той ме облагодетелствува щедро. Облече ме в прекрасни дрехи и аз станах негов приближен в ходатайствата и изпълняването на хорските работи.

И прекарах дълго време при него. Но всеки път, когато отивах на брега на морето, питах странстващите търговци и моряци в коя посока се намира град Багдад, като се надявах, че някой ще ми каже за

него и аз ще замина за Багдад, и ще се върна в родината си. Но никой не знаеше къде е Багдад, нито кой заминава за там и аз изпаднах в смущение, и взех да се измъчвам от дългия си престой в чужбина.

И прекарах така известно време; и веднъж влязох при цар ал-Михрджан, и заварих при него тълпа индийци. Пожелах им мир и благоденствие и те ми върнаха моето пожелание, и рекоха: «Добре дошъл!» — и почнаха да ме разпитват за родината ми, и казаха, че между тях има шакирити^[3] и те никого не обиждат и никого не принуждават, и има между тях хора, които се наричат брахмами, и те никога не пият вино, но се наслаждават и живеят мирно, като се развличат с музика, и имат камили, коне, добитък, и ми разказаха, че народът на индийците се дели на седемдесет и две класи, и аз се учудих на това много.

И видях аз в царството на цар ал-Михрджан един остров между другите острови, наречен Касил, и там цялата нощ се чуваха звуци на дайрета и барабани; познавачите на островите и пътешествениците ми разказаха, че жителите на този остров са разсъдливи хора. И видях аз в това море риба, дълга двеста лакти, и видях също тъй риба, муцуната на която беше като муцуна на кукумявка, и видях в това пътешествие много чудеса, но ако почна да ви разказвам за тях, разказът ми ще се проточи.

И аз огледах тези острови и онова, което имаше на тях, и веднъж се спрях край морето както винаги с гега в ръката, и изведнъж се доближи голям кораб, в който имаше много търговци. И когато корабът пристигна в пристанището на града и доплава до кея, капитанът сви платната и долепи кораба до брега, и спусна стълби, и моряците почнаха да пренасят на сушата всичко, което имаше на кораба, и се туткаха, като изнасяха стоките, а аз стоях и ги записвах.

«Останало ли е още нещо на твоя кораб?» — попитах аз капитана на кораба и той ми отговори: «Да, господине, аз имам стоки в трюма на кораба, но техният стопанин се удави в морето до един от островите, когато пътувахме по морето, и стоките му останаха на съхранение у нас. Ние искаме да получим сведения за цената им и да ги продадем, за да занесем парите на близките му в град Багдад, средище на света». — «Как наричат собственика на стоките?» — попитах аз капитана; и той рече: «Наричат го Синдбад-мореплавателя». И като чух думите на капитана, аз се вгледах, както

трябва в него и го познах, и извиках силно, и рекох: «Знай, капитане, че аз съм собственикът на стоките, за които спомена. Аз съм Синдбад-мореплавателят. И тези стоки са мои стоки и мой имот». Капитанът извика: «Не остана у никого вече ни чест, ни съвест!» — «Капитане, защо говориш така?» — «Ами затова — отговори капитанът, — защото ти чу, че има у мене стоки, стопанинът на които се е удавил, и искаш да ги вземеш, без да имаш право. Ние го видяхме, когато потъна и с него много пътници, нито един от които не се спаси. Как тогава казваш, че ти си стопанинът на тези стоки?» — «Изслушай, капитане, историята ми и разбери думите ми — моята правота ще ти стане ясна, защото наистина лъжата е черта на лицемерите» — рекох аз и разправих на капитана всичко, което се беше случило с мене, откакто заминах с него от град Багдад, додето стигнахме оня остров, до който потънахме, и му разказах някои обстоятелства, които бяха се случили помежду ни; и тогава капитанът и търговците се увериха в моята правота и ме познаха, и ме поздравиха за спасението, и всички рекоха: «Кълнем се в аллах, не вярвахме, че си се спасил от удавяне, но аллах ти е подарил нов живот!» И после ми върнаха стоките, и аз видях, че името ми е написано върху тях и нищо не липсва. И разгънах стоките, и извадих някои и други прекрасни и скъпи неща, и моряците на кораба ги свалиха след мене и ги занесоха на царя като подарък. Аз осведомих царя, че това е оня кораб, на който съм бил, и му разказах, че стоките ми са пристигнали непокътнати и че този подарък съм взел от тях; и царят се зачуди много, и му стана ясна верността на всичко, което му бях казал. И царят ме обикна, и ми подари много неща в замяна на моя подарък. И после аз продадох денковете и стоките, и получих голяма печалба. Аз купих в този град стоки, предмети и храни и когато търговците от кораба поискаха да тръгнат на път, натоварих всичко, което имах, на кораба и като влязох при царя, му поблагодарих за неговото благодеяние и поисках от него позволение да замина за родината, при близките си. И царят се сбогува с мене, и когато заминавах, ми подари много стоки от този град и аз се простих с него, и се качих на кораба, и ние заминахме с благоволенieto на великия аллах.

И съпътствувахте ни щастieto, и ни помагаше съдбата, и ние пътувахме нощем и денем, докато не пристигнахме благополучно в град Басра. И слязохме в този град, и прекарахме там малко време, и аз

се радвах на спасението и връщането си в родината. След това заминах за град Багдад, средище на света (а с мене имах много денкове, предмети и стоки на голяма стойност), и пристигнах в своя квартал, и си отидох в къщи, и се явиха, и дойдоха всичките ми роднини и другари, и приятели. И после наех слуги, и накупих къщи, земи и чифлици повече, отколкото имах по-рано, и почнах да се събирам с приятели и да дружа с другари по-усърдно, отколкото едно време, и забравих всичко, което бях изтърпял: и умората, и живота в чужбина, и трудностите, и ужасите из пътя. И се развличах с прекрасно ядене и със скъпи напитки, и продължавах да живея така. Ето какво стана с мене при първото ми пътешествие. А утре, ако рече великият аллах, ще ви разкажа поведствата за второто от седемте си пътешествия.“

После Синдбад-мореплавателят оставил сухопътния Синдбад на вечеря у себе си и заповядал да му дадат сто мискалa злато, и му рекъл: „Ти ни развесели днес“; и хамалинът му поблагодарил, и взел онова, което му подарили, и си тръгнал като размислял върху онова, което се случва с хората, и се чудел много.

Той спал тази нощ у дома си, а когато настъпило утро, отишъл в къщата на Синдбад-мореплавателя и влязъл при него, а Синдбад-мореплавателят му рекъл: „Добре дошъл!“ — и му оказал уважение, и го поканил да седне до него. А когато дошли останалите му приятели, той им предложил ястия и напитки и времето за тях било безоблачно, и ги обзел възторг.

И Синдбад-мореплавателят почнал да говори и рекъл:

[1] Ал-Михрджан изопачено «махараджа», име на индийски цар, арабските географи наричат понякога Острови на махараджата Ява и островите на Малайския архипелаг. ↑

[2] Вероятни хипопотами. ↑

[3] Шакирити (изопачено «кшатрии») — име на една от индийските касти, кастата на воините. ↑

РАЗКАЗ ЗА ВТОРОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ

„Знайте, братя, че живеех сладък живот и изпитвах безоблачна радост, докато не ми дойде веднъж наум да замина в чужди страни и не ме обзе желание да потъргувам и да погледам земи и острови, и да спечеля пари.

И се реших на тази работа, и извадих много пари, и купих с тях стоки и предмети, подходящи за пътешествие, и ги вързах, и видях един прекрасен нов кораб с платна от красива тъкан, дето имаше много хора и отлично снаряжение. И заедно с множеството търговци сложих в него своите денкове, и ние заминахме същия ден, и нашето пътешествие протичаше добре, и преминавахме от море в море и от остров към остров. И на всяко място, където слизахме, ние се срещаме с търговците и велможите на царството, с продавачите и купувачите и продавахме и купувахме, и разменяхме стоки.

И постъпвахме така, докато съдбата не ни захвърли на един прекрасен остров, дето имаше много дървета, зрели плодове, благоуханни цветя, пойни птици и чисти потоци, но нямаше ни жилища, ни хора. И капитанът стигна до този остров, и почнаха да гледат там дърветата и птиците, като прославяха великия аллах и се чудеха на могъществото му. И аз излязох на острова с всички останали, и седнах между дърветата до един ручей с чиста вода.

А със себе си имах някое и друго ядене и седнах на това място, и почнах да ям; и ветрецът беше приятен, и времето ми се стори безоблачно. И ме обори дрямка, и си отдъхнах на това място, и се унесох в сън, като се наслаждавах на приятния вятър и благоуханията, а после станах, но не видях на острова ни човек, ни дух: корабът беше заминал с пътниците и никой не беше си спомнил за мене — нито търговец, нито матрос.

И взех да се оглеждам наляво и надясно, но не видях на острова никого освен себе си и ме налегна силна скръб, по-силна от която няма, и едва не ми се пръсна жлъчният мехур от голяма грижа, мъка и тегло.

А аз нямах със себе си нищо от богатата на този свят — ни ястия, ни напитки — и бях останал сам, и душата ми беше уморена. И се отчаях от живота, и рекох на себе си: «Не всеки път остава здрава стомната и ако аз оцелях първия път и срещнах хора, които ме прибраха със себе си от острова, този път няма да намеря никой, който да ме отведе в населени места».

И почнах да се разкайвам, че съм излязъл от град Багдад и съм тръгнал да пътешествувам по море, след като претърпях толкова теглила в първото си пътешествие и едва не загинах. И станах, и тръгнах да ходя по острова, защото не можех вече да седя на едно място, и после се покатерих на едно високо дърво, и взех да гледам от него наляво и надясно — но не виждах нищо освен небе, вода, дървета, птици, острови и пясъци.

И погледнах внимателно, и изведнъж пред мене блесна на острова нещо бяло и голямо; и тогава слязох от дървото, и тръгнах към този предмет, и вървах към него дотогава, докато не достигнах до него, и изведнъж се оказа, че това е голям, бял купол, който се губеше във висинето и беше кръгъл и огромен. И се приближих до този купол, и го заобиколих, но не намерих в него врати и не намерих у себе си сила и пъргавина да се изкача на него, тъй като беше много мек и гладък.

И отбелязах онова място, дето стоях, и обиколих купола, за да измеря неговата окръжност, и той се оказа петдесет пълни крачки. И почнах да измислям някаква хитрост, която би ми помогнала да проникна там (а приближаваше краят на деня), и изведнъж слънцето се скри, и въздухът потъмня. И аз помислих, че облак е затулил слънцето (беше лятно време), и се зачудих, и вдигнах глава, и като погледнах, видях една голяма птица с огромно тяло и широки криле, която летеше по въздуха — и тя беше закрила окото на слънцето, и беше го затулила над острова.

И се зачудих още повече, а после си спомних една история, която едно време ми разправяха пътници и странници: че на някои острови живее огромна птица, наречена рух^[1], която храни рожбите си със слонове.

И се убедих, че куполът, който бях видял, е яйце на рух, и взех да се чудя на сътвореното от аллах.

И докато се чудех, птицата изведнъж се спусна над този купол и го обгърна с крилата си, и изпружи зад него нозе, и заспа на него

(слава на оня, който не спи); и тогава аз станах, и като развързах чалмата си, свалих я от главата и я сгъвах и свивах, докато тя заприлича на въже, а после, като го вързах около кръста си, привързах се към краката на тази птица и здраво затегнах възела, като си казах: може би тази птица ще ме занесе в страни, дето има градове и население. Така ще бъде по-добре, отколкото да седя тук, на този остров.

И прекарах тази нощ без сън, защото се страхувах, че ще заспя и птицата неочаквано ще отлети от мене, а когато се развиделя и изгря денят, птицата се вдигна от яйцето и нададе голям крясък, и се изви с мене във въздуха, летя нагоре и се издига дотогава, докато не помислих, че е достигнала небесните облаци, а после почна да се спуска и се спусна на някаква земя, и кацна на едно високо, издигнато място; и достигнал земята, аз бързо се отвързах от нозете ѝ, защото се страхувах от птицата, но тя не знаеше за мене и не ме усети.

И развързах чалмата си, и се отвързах от птицата, треперейки, и тръгнах по тази местност, а птицата грабна с ноктите нещо от земята и полетя към небесните облаци. И аз погледнах онова, което беше взела, и видях, че е огромна змия с голямо тяло, и се зачудих на това.

И взех да ходя по тази местност, видях, че се намирам на възвишение, под което лежи голяма, широка и дълбока долина, а на края ѝ се издига огромна планина, която се губи във висинето, и никой не може да види върха и, никой няма сила да се издигне на пилото и — толкова е висока.

И почнах да се коря за онова, което направих, и се провикнах: «Да бях останал на острова! Той е по-добър, отколкото тази пуста местност, тъй като на острова можеше да се намерят за мене разни плодове за ядене и аз бих пил от реките, а на това място няма ни дървета, ни плодове, ни реки. Всеки път, когато се освобождавам от една беда, попадам в друга, по-голяма и тежка!»

И станах, като си давах кураж, и тръгнах из тази долина, и видях, че земята там е от елмазен камък, с който пробиват металите и скъпоценните камъни и просвърдвяват порцелана и оникса. Той е як и сух камък, не го реже ни желязо, ни кремък и никой не може да отсече от него парче или да го разчупи с нещо друго освен с оловен камък. И цялата тази долина беше пълна със змии и усойници, всяка от които беше като палма, и те всички бяха така големи, че и слон да дойдеше при тях сигурно биха го глътнали. И тези змии се появяват през нощта и се скриват през деня, тъй като се боят, че птицата рух или някой орел ще ги грабне и после ще ги разкъса, и аз не знаех причината за това.

И останах в тази долина, като се разкайвах за онова, което бях направил, и си думях: «Кълна се в аллах, аз ускорих гибелта си!» И денят взе да клони на залез, и взех да ходя из долината и да си търся място, където да пренощувам, и се боях от змиите, и забравих за ядене и пиене, погълнат от мисли за себе си. И зърнах недалеч една пещера, и когато се приближих до нея, видях, че входът на пещерата е тесен, и влязох там, и намерих на входа голям камък. Бутнах го и заградих с него отвътре входа в пещерата, и си рекох: «Аз съм в безопасност, тъй като влязох тук, а когато изгрее денят, ще изляза и ще видя какво ще стори всемогъществото на аллах».

И се огледах в пещерата, и видях огромна змия, която беше легнала сред нея върху яйца, и тогава косите ми щръкнаха, и аз

вдигнах глава, и предадох живота си в ръцете на съдбата.

Прекарах цялата нощ, без да мигна, докато не изгря зората, и тогава отместих камъка, с който бях преградил входа на пещерата, и излязох от нея; и бях като пиян, и ми се виеше свят от дългото безсъние, глада и страха. И в това състояние ходих из долината, и изведнъж пред мене падна един голям къс месо. Но аз не видях никого и се зачудих много на това, и си спомних една история, която бях чувал едно време от търговците, пътешествениците и странниците. Те разправяха, че в планините от елмазен камък има големи ужаси и никой не може да стигне до този камък; но търговците на елмази употребявали една хитрост, за да се доберат до него: те взимат овцата, заколват я и я одират и месото ѝ нарязват на парчета и ги хвърлят от планината в долината — и месото пада там още влажно, и по него полепват тези камъни. И търговците остават месото да падне, и се спущат върху него птици — орли и ястреби, — и го хващат с ноктите си, и се издигат на върха на планината; и тогава дохождат търговците, и с викове отпъждат птиците от месото, и откъсват полепналите по него камъни; те оставят месото на птиците и зверовете, а камъните отнасят в родината си. И никой не може да стигне до елмазените планини другояче освен с тази хитрост.

И като погледнах този къс месо, спомних си тази история и се приближих до месото, и избрах много камъни, и ги напъхах в пазвата, в пояса, в чалмата и из дрехите си.

И изведнъж видях още един голям къс месо, и тогава се вързах с чалмата за него, и легнах по гръб, като сложих месото на гърдите си. И изведнъж един орел се спусна към този къс месо и го сграбчи с ноктите си, и се издигна с него във въздуха, и аз се вкопчих за това месо; и орелът летя дотогава, докато не се издигна и не кацна на върха на планината. И искаше да откъсне от месото парче, и изведнъж зад него се зачу страшен, силен вик, и в планината заудряха с нещо по дърво. И орелът трепна и се изплаши, и излетя във въздуха, а аз се отвързах от месото (дрехата ми беше изцапана с кръв) и застанах до него; и изведнъж оня търговец, който викаше на орела, се приближи до месото и видя, че аз стоя, но се изплаши и не заприказва с мене.

И когато се приближи до месото, заобръща го, но не намери по него нищо и тогава се развика силно. И тъгуваше, и кършеше ръце, като казваше: «О, нещастие, какво означава това!» И аз се приближих

до него, и той попита: «Кой си и защо си дошъл на това място?» — «Не се страхувай — отговорих, — аз съм добър човек, бях търговец и с мене се случи ужасна история, и чудна е повестта за причината на моето идване на тази планина. Не се страхувай, ти ще получиш от мене нещо, което ще те зарадва. Аз имам много елмази и ще ти дам толкова, колкото искаш, и всяко мое парче е по-добро от всичко, което можеше да ти се падне.»

И тогава този човек ми поблагодари, и призова над мене благословение, и почна да разговаря с мене; и изведнъж останалите търговци чуха, че аз разговарям с техния другар. И като дойдоха при нас, те ме поздравиха със спасението ми и ме взеха със себе си, и аз им разправих цялата си история — какво съм претърпял през време на пътешествието и защо съм попаднал в тази долина. И после дадох на собственика на онова месо, за което бях се завързал, много от онова, което имах със себе си, той се зарадва и ми благодари за това. «Кълнел се в аллах — рекоха търговците, — той ти е подарил нов живот! Никой от достигналите на това място преди тебе не се е спасил.» И те прекараха нощта в едно прекрасно и безопасно място, и аз заедно с тях, като се радвах, че съм останал здрав и читав и съм се спасил от долината на змиите. А когато изгря денят, ние станахме и тръгнахме по голямата планина, и видяхме в долината множество змии. И вървахме дотогава, докато не стигнахме в градината на един голям и прекрасен остров, и в тази градина растяха камфорни дървета, под всяко от които можеха да намерят сянка сто души. А когато някой иска да добие камфор, той пробива на върха на дървото дупка с нещо дълго и събира камфорната вода, която тече от нея и се сгъстява като клей — това е сокът на камфоровото дърво. И след това дървото изсъхва и се използва за огрев. На този остров има една порода животни, които наричат ал-каркадан^[2]; те пасат там, както пасат кравите и биволите в нашата страна, но тези зверове имат по-едро тяло от тялото на камилата и се хранят с трева. Това са големи зверове и имат дебел рог в средата на главата, дълъг десет лакти, и на него има изображение на човек. И има на този остров също тъй животни от породата на кравите. А моряците, пътешествениците и странниците, които скитат по планини и земи, ни разказаха, че звярът, наречен ал-каркадан, може да носи на своя рог голям слон и да пасе с него из острова, и лойта на слона тече от слънчевия пек върху главата на ал-каркадана, и попада и

очите му, и ал-каркаданът ослепява. И той лежи на брега, и долита при него птицата рух, и го отнася в ноктите си при своите рожби, и ги храни с този звяр и онова, което той има на рога си. Аз видях на този остров много животни от породата на биволите, каквито у нас няма.

И търговците ми дадоха в замяна на елмазите стоки и предмети, и ги носиха за мене със себе си, и ми дадоха дирхеми и динари, а аз вървах с тях, гледах чуждите страни и преминавах от долина в долина и от град в град, и ние продавахме и купувахме, докато достигнахме град Басра. И престояхме там малко дни, а после аз отидох в град Багдад, средище на света, прибрах се в своя квартал и влязох в къщата си, като носех със себе си много елмазени камъни, а заедно с тях пари, и предмети, и стоки. Срегнах се с роднините и близките и взех да раздавам милостиня, и направих подаръци на всичките си роднини и приятели, и почнах да ям и да пия добре, и да се обличам в хубави дрехи, и да дружа с хора. И всеки, който чуеше за моето завръщане, дохождаше при мене и ме разпитваше за подробностите по моето пътешествие и за състоянието на чуждите страни.

Ето и краят на онова, което се случи с мене през второто пътешествие. А утре, ако рече великият аллах, аз ще ви разкажа за третото си пътешествие.“

И когато Синдбад-мореплавателят завършил своя разказ, всички се зачудили и вечеряли у него, и той заповядал да дадат на сухопътния! Синдбад сто мискал злато. И Синдбад ги взел и си тръгнал, като се чудел на онова, което е трябвало да изтърпи Синдбад-мореплавателят.

И той го възхвалил, и се помолил за него у дома си, а когато настъпило утрото, станал и след като направил утринната си молитва, се упътил към къщата на Синдбад-мореплавателя, както му бил заръчал той.

Влязъл при него и му пожелал добро утро; и Синдбад-мореплавателят му рекъл: „Добре дошъл!“ — и седял с него, докато не дошли останалите му приятели и тълпа другари. И когато те хапнали, пийнали, насладили се, поиграли й се повеселили, Синдбад-мореплавателят почнал да говори и рекъл:

[1] Рух — приказна хищна птица. ↑

[2] Ал-каркадан — носорог. ↑

РАЗКАЗ ЗА ТРЕТОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ

„Знайте, о братя, и изслушайте от мене разказа за третото пътешествие; той е по-чуден от разказите, чути в предшестващите дни.

Отдавна бях се върнал от второто пътешествие и живеех в охолство и веселие, като се радвах на благополучието. Натрупах много пари и аллах ми възвърна всичко, което ми се беше изгубило; и прекарах в Багдад известно време, като живеех в голямо щастие, радост, охолство и веселие, и поиска моята душа да пътешествува и да се поразходи, и затъгува тя за търговия, добив и печалба — нали душата иска злато.

И аз реших и купих много стоки, подходящи за пътуване по море, и ги вързах, и заминах с тях от град Багдад за град Басра. Пристигнах на брега на реката и видях голям кораб, дето имаше много търговци-пътници — все добри хора, милостиви и праведни; и се качих с тях на този кораб, и ние тръгнахме с благословието на великия аллах. И пътувахме ние от море в море и от остров към остров и от град в град, и на всяко място, отдето минавахме, се веселяхме и продавахме и купувахме. И един ден пътувахме сред ревящото море, където се биеха вълните, и изведнъж капитанът, който стоеше на края на палубата и гледаше морето, почна да се бие по лицето, сви платната на кораба, хвърли котва, изскуба си брадата и си раздра дрехите, и се завайка. «Какво има, капитане?» — попитахме го ние, и той рече: «Знайте, мирни пътници, че вятърът ни надви и ни отби отсред море, и съдбата ни захвърля за наш лош късмет при планината на косматите. А те са хора, прилични на маймуни, и никой от достигналите това място не се е спасил. И предчувствува сърцето ми, че ние всички сме загинали.»

И незавършил още капитанът думите си, дойдоха при нас маймуните и обкръжиха кораба от всички страни, и бяха те многобройни като скакалци, и се разпространиха на кораба и на сушата. И ние се страхувахме, че ако убием или ударим, или прогоним

една от тях, те ще ни избият поради своята многочисленост; и се страхувахме, че ще разграбят имуществото и стоките ни. А те са най-гадните зверове: и косите им приличат на черно кече, и видът им е страшен, и никой не разбира техния език и не знае нищо за тях. Те странят от хората и имат жълти очи и черни лица; малки са на ръст и всеки от тях е висок четири педи.

И маймуните се покатериха по възетата, и ги разкъсаха със зъби, и също тъй скъсаха всички възета на кораба от всички страни, и корабът се наклони и спря до тяхната планина; и когато корабът дойде до брега, маймуните изкараха на острова всички търговци и пътници и взеха кораба с всичко, което имаше на него, и си тръгнаха по своя път, като ни оставиха на острова; и корабът се скри от нас, и ние не знаехме къде са го откарали.

И ние останахме на този остров, и се хранехме с плодовете му и пиехме от реките, които протичаха през него, и изведнъж пред нас се показа една сграда, която се издигаше на сред острова. И ние се запътихме към нея — и изведнъж видяхме, че това е дворец с яки стълбове и високи стени; двукрилата му порта, направена от черно дърво, беше разтворена. И ние влязохме през портата на този дворец, и пред нас се откри широко пространство, подобно на широк голям двор и около този двор имаше много високи врати, а в средата му се намираше висока, голяма пейка, до която се намираха съдини за готвене, окачени над мангали, а около тях се търкаляха много кости. Но ние не видяхме тук никого и се зачудихме много на това. И поседяхме малко в двора на този дворец, а после заспахме и спяхме от зори до залез слънце; и изведнъж земята под нас затрепера, и ние чухме във въздуха бучене, и излезе от двореца едно огромно същество с вид на човек — то имаше черен цвят и висок ръст и приличаше на грамадна палма. Очите му бяха подобни на две горящи главни и имаше той зъби като на глиган и огромна уста като кладенец, а бърните му бяха като бърните на камила и висяха на гърдите му, и двете му уши като грамадни камъни се спущаха на раменете му, а ноктите на ръцете му бяха сякаш нокти на лъв. И щом видяхме това същество, усили се нашият страх и се увеличи нашата уплаха, и едва не умряхме от силен страх, мъка и ужас. И когато този човек стъпи на земята, той поседя малко на пейката, а после стана и се приближи до нас. Избрал мене между моите другари-търговци, хвана ме и ме вдигна с една ръка от

земята, и взе да ме опипва и обръща, и аз бях в ръката му като мъничко късче. И човекът ме опипа, както касапинът опипва овцата за клане, и видя, че съм отслабнал от голяма скръб и измършавял от умора и път и съвсем нямам месо, и ме пусна от ръцете си, и взе друг от другарите ми, и почна да го обръща като мене и да го опипва, както опипваше мене, и също го пусна; и не преставаше да ни пипа и обръща един след друг, докато не стигна до капитана, с чийто кораб пътувахме. А той беше човек тлъст, дебел, широкоплещест, силен и се хареса на людоеда, и людоедът го хвана, както касапинът хваща жертвата си, и го тръшна на земята. После донесе дълъг шиш и намуши капитана, запали силен огън, и окачи над него шиша, и го въртя на въглените дотогава, докато месото му не се изпече. И го свали от огъня, и го сложи пред себе си, и го разкъса, както човек разкъсва пиле, и почна да ръфа месото му с нокти и да яде, и продължи това дотогава, докато не изяде месото и не огложди костите. И този човек хвърли останките от костите върху въглените, и после, като поседя малко, се строполи и заспа на пейката — и взе да хърка, както хърка овен или заклано добиче, и спа до сутринта, а после стана и си отиде.

И когато ние се убедихме, че той е далече, почнахме да разговаряме помежду си и да се окайваме, и рекохме: «Да бяхме се издавили в морето или да бяха ни изяли маймуните! Това би било по-добре, отколкото да се печем на въглени! Ние ще умрем от тъга и никой няма да узнае за нас, и няма за нас вече спасение от това място!» И после станахме, и отидохме на острова, за да издирим място, където бихме могли да се скрием или да избягаме, и ни се стори лесно да умрем, стига месото ни да не пекат на огън.

Но не намерихме място, където можехме да се скрием, настигна ни вечерта и ние се върнахме в двореца с голям страх.

И поседяхме малко, и изведнъж земята под нас затрепера, и дойде черният човек, и като се приближи до нас, взе да ни обръща един след друг както първия път. И ни опипва, докато един от нас не му хареса, и тогава го сграбчи и направи с него същото, което беше направил с капитана първия път: и заспа на пейката, и спа цяла нощ, хъркайки като заклано добиче. А когато изгря денят, той стана и си тръгна по своя път, като ни остави; и ние се събрахме всички заедно и почнахме да разговаряме, и си рекохме един другиму: «Ако се хвърлим в морето и умрем от удавяне, това ще бъде по-добре, отколкото да

умрем от изгаряне, защото такава смърт е отвратителна!» — «Изслушайте думите ми — рече един от нас. — Ние трябва да се изхитрим и да убием човека.» — «Послушайте, братя — рекох аз, — ако трябва непременно да го убием, ние трябва да пренесем тези греди на брега и да замъкнем част от тези дървета и да си направим нещо като кораб, а след това ще се изхитрим и ще го убием, ще се качим на кораба и ще заминем по морето, където аллах поиска, или ще седим на това място, докато не мине покрай нас някой кораб. Ако не успеем да убием този човек, ние ще тръгнем по морето — па дори и да потънем, ние ще се избавим от изпичането на огъня. Ако се спасим, ще се спасим, а ако потънем, ще умрем като мъченици.» — «Кълнем се в аллах, ти мислиш правилно» — рекоха всички; и ние се сговорихме и пристъпихме към тази работа.

Изнесохме гредите от двореца и построихме кораб и го привързахме до брега на морето, а после сложихме в него някоя и друга храна и се върнахме в двореца; и когато настана вечер, земята изведнъж затрепера, излезе същият черен людоед. И почна той да ни обръща и опипва един след друг, и като хвана един от нас, направи с него същото, което направи с предшествуващия и заспа на пейката, и хъркането му приличаше на гръмотевица. И ние станяхме, и взехме два железни шиша от шишовете, които бяха пред нас, и ги заровихме в силната жарава, така че те почервеняха и заприличаха на въглени, и ние силно ги стиснахме в ръце и се приближихме до този човек, който спеше и хъркаше, и като допряхме шишовете до очите му, натиснахме ги всички заедно със сила и решителност и ги забихме в очите му, когато той спеше. И очите му хлътнаха навътре и той завика силно, така че нашите сърца се уплашиха, а после стана решително от пейката и почна да ни търси, а ние избягахме от него наляво и надясно; но той не видя това, тъй като очите му бяха ослепели. И нас ни обхвана голям страх, и изгубихме надежда за спасение; и този човек тръгна опипом към вратата, и излезе, викайки, и нас ни обхвана страх, и земята трепереше под нас от гръмотевичния му вик.

И този човек излезе от двореца (а ние вървахме подире му), и тръгна, като ни търсеше, а после се върна и с него беше една жена, по-огромна от него и още по-дива наглед.

И щом ни видяха, те побързаха към нас, а ние станяхме, отвързахме кораба, който бяхме направили, и като се качихме в него, го

изтласкахме в морето. А всеки от онези двамата държеше в ръцете си къс скала и те хвърляха по нас камъни, и повечето от нас умряха от ударите; и останахме само трима души: аз и още двама.

И корабът стигна с нас до брега, и ние вървахме до края на деня, и настана нощ. И като поспяхме малко, събудихме се от сън и изведнъж един дракон с огромни размери ни прегради пътя, и като се насочи към един от нас, глътна го до раменете, глътна и останалото и ние чухме как ребрата му се трошат в корема на дракона, и драконът си отиде по своя път. Зачудихме се на това много и почнахме да тъгуваме за нашия другар, като изпитвахме голям страх за себе си, и рекохме: «Чудно нещо: всяка смърт е по-отвратителна от предишната. Радвахме се, че сме се спасили от чернокожия, но радостта ни излезе предивременна. Спасихме се от чернокожия людоед и от удавянето, но как да се спасим от тази зловеща напасть?» И после станахме, и тръгнахме из острова, като се хранехме с плодове, пиехме вода от вадите, и прекарахме там до вечерта. И видяхме едно голямо и високо дърво, и като се покачихме на него, заспахме на върха му, и аз се изкачих на най-горния клон. А когато настъпи нощта и се стъмни, дойде драконът и като се огледа наляво и надясно, насочи се към онова дърво, на което ние седяхме, и той пълзя дотогава, докато не стигна до моя другар; глътна го до раменете и се обви около дървото, и аз чувах как костите на изядения се трошеха в корема на дракона, а после драконът го глътна докрай и аз видях това с очите си.

След това драконът слезе от дървото и си отиде, а аз прекарах на дървото остатъка от нощта: а когато изгря денят, слязох от дървото, заприличал на мъртвец от силен страх и уплаха, и исках да се хвърля в морето и да се избавя от земния живот, но животът ми беше скъп. И аз вързах напреки на краката си едно широко парче дърво, и вързах още едно такова — на лявата си страна, и друго — на дясната си страна, и също такова вързах на корема си и друго, дълго и широко, вързах на главата си — напреки, както онова, което беше на краката ми, и легнах на земята с всичките тези парчета дърво, и лежах между тях като в стая. И когато настана нощ, дойде драконът както обикновено и ме погледна, и се запъти към мене, но не можа да ме преглътне, тъй като аз бях ограден от всички страни с парчета дърво. И драконът ме обиколи отвсякъде, но не можеше да се добере до мене, а аз виждах това и бях като умрял от страх и уплаха, и драконът ту се отдалечаваше

от мене, ту се връщаше, и не преставаше да прави това, но всеки път, когато искаше да се добере до мене и да ме глътне, пречеа му парчетата дърво, с които бях вързан от всички страни. И прави той това от залез слънце дотогава, докато не изгря зората, и си тръгна разгневен, а аз извадих ръката си и отвързах от себе си тези парчета дърво. И станах, и тръгнах из острова, и като стигнах края му, хвърлих поглед към морето и видях в далечината кораб посред вълните, и взех един голям клон, и махах с него към пътуващите, викайки; и те ме видяха и си рекоха: «Ние непременно трябва да видим какво е това, може би е човек.» И се приближиха до мене, и като чуа, че им викам, дойдоха и ме взеха на кораба си. Те почнаха да ме разпитват какво се е случило с мене, и аз им разказах за всичко от начало до край; и търговците се зачудиха на това, а после ме облякоха в свои дрехи и закриха срамотата ми, и ми дадоха да ям, и ядох, докато се наситих. И ме напоиха със студена сладка вода, и сърцето ми се съживи, и ме обхвана голямо спокойствие. И аз прославих великия аллах за обилните му милости, и му поблагодарих, и моята решителност укрепна, след като се бях убедил, че ще загина, и ми се стори дори, че всичко, което става с мен, е сън. И ние продължавахме да пътуваме, и вятърът беше попътен, докато не се приближихме до острова, наречен ас-Салахита, и капитанът спря кораба до този остров, и всички търговци и пътници слязоха и изнесоха стоките си да продават и купуват.

И стопанинът на кораба се обърна към мене и ми каза: «Ти си чужденец и бедняк и ни разказа, че си изпитал много ужаси. Искам да ти бъда полезен и да ти помогна да достигнеш до родината си, и ти ще се молиш за мене». — «Добре — отговорих му, — моите молитви ти принадлежат». — «Знай — рече капитанът, — че с нас имаше един пътешественик, когото ние изгубихме, и не знам жив ли е той, или умрял, и не сме чули за него известия. Аз искам да ти дам неговите денкове, да ги продаваш на този остров и да ги пазиш, а ние ще ти дадем нещо за труда и службата. А онова, което остане, ние ще го вземем и когато се върнем в град Багдад, ще попитаме къде са роднините на този човек и ще им върнем остатъка от стоките и парите от онова, което е продадено. Не желаеш ли ти да ги вземеш и да излезеш с тях на този остров да ги продаваш, както продават търговците?» — «Слушам, господине, на тебе ти са присъщи милостта

и благодареният» — отговорих аз и пожелах на капитана щастие, и му поблагодарих; и тогава той заповяда на носачите и моряците да изнесат стоките на острова, и ми ги предаде. И писарят на кораба го попита: «Капитане, какви денкове изнасят моряците и носачите и на името на кого от търговците да ги запиша?» — «Запиши ги на името на Синдбад-мореплателя, който беше с нас и потъна при острова — рече капитанът. — Ние искаме този чужденец да ги продаде и да ни донесе парите от тях; част от тях ние ще му дадем за неговия труд при продажбата, а останалите ще занесем в град Багдад; ако там намерим стопанина, те ги дадем, а ако не го намерим, ще ги дадем на роднините му в град Багдад». — «Думите ти са прекрасни и мнението ти е превъзходно» — отговори писарят.

И когато чух думите на капитана, който каза, че тези денкове са на мое име, аз извиках на себе си: «Кълна се в аллах, аз съм Синдбад-мореплателят!» После се въоръжих с твърдост и търпение и когато търговците слязоха от кораба и се събраха, за да разговарят по покупките и продажбите, аз се приближих до стопанина на кораба и му рекох: «О, господине мой, знаеш ли ти кой е бил стопанинът на денковете, които ти ми даде да продавам вместо него?» — «Аз не знам какво е неговото състояние, но той беше човек от град Багдад и го наричаха Синдбад-мореплателя — отговори капитанът. — Ние достигнахме до един остров и край него изчезна той и ние нямаме известия за него и досега.»

И тогава извиках и рекох: «О, мирни капитане, знай, че аз съм Синдбад-мореплателят! Когато ти спря до острова и търговците и пътниците излязоха на сушата, аз излязох с останалите хора и със себе си носех едно-друго, което изядох на брега на острова. И после си почивах на това място, и ме обори дрямка и заспах, и се унесох в сън, а когато станах, не видях кораба и не намерих до себе си никого. Това имущество и тези стоки са мои стоки и всички търговци, които търгуват с елмазен камък, са ме видели, когато бях на елмазената планина и ще засвидетелствуват, че аз съм Синдбад-мореплателят, тъй като аз им разказах своята история и им казах за онова, което се беше случило с мене и вас на кораба, и им казах, че сте ме забравили на острова, като съм спал».

Чули думите ми, търговците и пътниците се събраха около мене и някои от тях ми вярваха, а други ме смятаха за лъжец; и изведнъж

един от търговците, щом чу какво казвам за долината на елмазите, стана, приближи се до мене и рече на търговците: «Изслушайте, хора, думите ми! Аз ви разказах за най-удивителното нещо, което съм видял в пътешествията си, и казах, че когато хвърлихме късове месо в долината на елмазите, аз хвърлих моя къс според обичая; и с моя къс долетя човекът, който се беше вкопчил за него. И вие не ми повярвахте, а напротив, ме обявихте за лъжец.» — «Да — отговориха му, — ти ни разказваше за това и ние не ти повярвахме.» — «Ето човекът, който се беше вкопчил в моето парче месо — рече търговецът. — Той ми подари елмазните камъни, които струват скъпо и подобни на които не може да се намерят, и ми даде повече камъни, отколкото по-рано се полепваха по моето парче месо. Аз го взех със себе си и ние достигнахме град Басра, и след това той замина за родината си, и се сбогува с нас, а ние се върнахме в нашите страни. Това е същият човек и той ни съобщи, че името му е Синдбад-мореплавателят, и ни разказа как корабът си бил отишъл, когато той седял на острова. Знайте, че този човек е дошъл тук при нас само за да потвърди думите, които аз ви казах. Всички тези стоки са негово достойние: той ни разказваше за тях, когато се срещна с нас, и правдивостта на думите му е ясна.»

И като чу думите на този търговец, капитанът стана и като се приближи до мене, се вглежда в мене известно време, но после попита: «Какви са признаците на твоите стоки?» — «Знай — отговорих, — че признаците на моите стоки са такива и такива.» И разказах на капитана за една работа, която аз имах с него, когато се качих на кораба му в Басра, и той се убеди, че аз съм Синдбад-мореплавателят, и ме прегърна, и ми пожела мир и благоденствие, и ме поздрави със спасението ми. «Кълна се в аллах, господине мой — възкликна той, — твоята история е чудна и дивна твоята работа, но слава на аллах, който ни събра с тебе и ти върна твоите стоки и имущество.» И тогава се разпоредих умело със стоките си; моят товар ми донесе в това пътешествие голяма печалба и аз се зарадвах много, и се поздравих със спасението си и с връщането на богатствата ми. И ние търгувахме на островите, докато не достигнахме страните на Синд. И там продавахме и купувахме и видях аз в тамошното море много чудеса, които не могат да се изброят. И между онова, което видях в това море, имаше една риба с вид на крава и друга с вид на магаре и видях птици, които

излизат от морските раковини и снасят яйца, и измътват пиленца на повърхността на водата, без никога да излязат от морето на сушата.

А след това продължихме да пътуваме. И вятърът, и пътуването бяха добри, докато не стигнахме в Басра. И там прекарах малко дни, а след това отидох в град Багдад и се прибрах в своя квартал и когато дойдох у дома си, поздравих роднините, приятелите и другарите; и се радвах на своето спасение и възвръщане, и раздавах милостиня, и дарявах и обличах вдовици и сираци, и събирах приятелите си, и прекарах така времето си в ядене и пиене, развлечения и забави. Ето най-удивителното, което видях през това странствуване. А утре, ако рече великият аллах, ти ще дойдеш при мене и аз ще ти разкажа за четвъртото си пътешествие; то е по-чудно от онези пътувания.“

После Синдбад-мореплавателят заповядал по своя обичай да дадат на сухопътния Синдбад сто мискалa злато и поръчал да сложат трапезата; и я сложили, и всички събрани вечеряли, като се чудели на разказа на Синдбад и на онова, което се било случило с него. А след вечерята всички се разотишли и Синдбад-хамалинът взел златото, което бил заповядал да му дадат Синдбад-мореплавателят, и си тръгнал, като се чудел на онова, което чул от Синдбад-мореплавателя. Той прекарал нощта у дома си, а когато настъпило утрото, станал и след като извършил утринната молитва, отишъл при Синдбад-мореплавателя. И Синдбад-мореплавателят го поздравил, и го посрещнал радостно и весело, и го поканил да седне до него; а когато дошли останалите другари на Синдбад, поднесли им ядене и всички яли и пили, и се развеселили, и тогава Синдбад почнал своя разказ.

РАЗКАЗ ЗА ЧЕТВЪРТТО ПЪТЕШЕСТВИЕ

„Знайте, братя, че когато се върнах в град Багдад, аз се срещнах с приятели и роднини и живях в най-голяма наслада, веселие и почивка. Забравих всичко, което се беше случило с мене. И моята зла душа ми подсказа да замина в чужди страни, и ми се прищя да завързвам дружба с разни хора и да продавам, и да трупам пари. И аз се реших на това, и купих прекрасни стоки, подходящи за морето, и като вързах много денкове, повече от друг път, заминах от Багдад за град Басра.

Аз сложих денковете си на един кораб и се присъединих към няколко знатни хора от Басра, и ние потеглихме на път. И корабът пътуваше с благословието на великия аллах по ревящото море, където се биеха вълните, и ние пътувахме така дни и нощи, като преминавахме от остров в остров и от море в море. Но един ден ни нападнаха ветрове, които духаха от разни страни, и капитанът хвърли котва и спря кораба посред морето, защото се страхуваше, че ще потъне в морската бездна.

И когато бяхме в това положение и молехме великия аллах, изведнъж връхлетя върху нас стремителен и силен вятър, който откъсна платната и ги раздра на парчета, и потънаха хората с всички денкове; и аз също взех да се давя заедно с давеците се, и плувах по морето половин ден, и вече се отказах от себе си, но великият аллах ми изпрати една дъска от разбития кораб и аз се качих на нея заедно с няколко други търговци. И ние се притискахме един към друг, и плувахме на тази дъска, като се отгласквахме с крака в морето, и вълните и вятърът ни помагаха.

И така прекарахме един ден и една нощ, а когато настъпи следващият ден, призори изви вятър срещу нас и морето забушува, и вълнението и вятърът се засилиха, и водата ни изхвърли на някакъв остров; и ние бяхме умрели от голямото безсъние, умората, студа, глада, страха и жаждата.

И тръгнахме из този остров, и видяхме на него множество растения, и си похапнахме от тях, за да задържим духа в тялото. И

прекарахме нощта на края на острова, а когато настана утро и засия слънцето, станахме и тръгнахме из острова, и в далечината се показа някаква постройка.

И тръгнахме към постройката, и вървахме дотогава, докато не се спряхме пред портата; и когато стояхме там, изведнъж от портата излязоха тълпа голи хора и те не взеха да разговарят с нас, а ни хванаха и отведоха при своя цар. И той ни заповяда да седнем, и ние седнахме, и ни донесоха ястие, каквото не бяхме виждали в живота си. И душата ми не пожела това ядене, и аз ядох малко за разлика от другарите си — и заради това, че ядох малко от това ядене, аз по милост на великия аллах доживях досега.

И когато моите другари почнаха да ядат от това ядене, техният разум се помрачи, а външният им вид се промени; а след това им донесоха кокосово масло и ги напоиха и намазаха с него, и когато другарите ми изпиха това масло, очите им се извърнаха и те започнаха да ядат не така, както ядяха обикновено. И аз не знаех какво да мисля за това, и почнах да тъгувам за тях, и ме обхвана голяма грижа, тъй като много се страхувах от тези голи хора да не ми сторят зло.

И се вгледах в тях, и излезе, че те са магьосници, а царят на техния град людоед и всички, които дохождат при тях в града, които те виждат и срещат в долината или на пътя, отвеждат при своя цар, хранят ги с това ядене и ги мажат с това масло, и коремът на тези хора се разширява, за да могат да ядат много. И те изгубват ума си и заприличват на слабоумни, а магьосниците ги карат да ядат още повече от това ядене и масло, за да напълнеят, и после ги заколват и хранят с тях царя; а що се отнася до приближените на царя, те ядат човешко месо, без да го пекат, нито варят.

И щом видях това, почувствувах голяма скръб за себе си и за другарите си, а техният разум беше така замаян, че те не разбираха какво правят с тях.

И ги предадоха на един човек, и той ги взимаше всеки ден и ги извеждаше да пасат на острова като добитък; а аз от силен страх и глад станах слаб и болнав и месото ми изсъхна на костите; и магьосниците, като видяха моето положение, ме оставиха и забравиха.

И изведнъж аз се изхитрих и излязох от това място, и тръгнах по острова, като се отдалечих оттам, дето бях по-рано. И видях един пастир, който седеше на нещо високо сред морето, и се вгледах в него

— и изведнъж виждам: това е човекът, на който бяха предали другарите ми, за да ги пасе.

И щом ме видя, този човек разбра, че владее ума си и не ме е постигнало нищо от онова, което е постигнало другарите ми, и ми направи отдалеч знак и рече: «Върни се назад и върви по пътя, който се пада от дясната ти страна. Ще излезеш на султанския път». И аз се върнах назад, както ми беше казал човекът, и като видях отдясно път, тръгнах по него и вървах, без да си почивам — ту тичах от страх, ту вървах полека. И си отдъхнах, и вървах така, докато не се скрих от очите на оня човек, който ми посочи пътя, и слънцето се скри, и настъпи мрак.

И седнах да си почина, и исках да заспя, но сън не ме хващаше тази нощ от силен страх, глад и умора, а когато настъпи полунощ, станах и тръгнах из острова, и вървах дотогава, докато не изгря денят.

И настъпи утрото, и засия слънцето над хълмове и долини; а аз бях уморен и усещах глад и жажда. И взех да ям трева и растения, а после станах и тръгнах, и вървах така целия ден и цялата нощ; и всеки път, когато усетех глад, ядох растения.

И се скитах дни и нощи, а в зори на осмия ден погледнах и видях нещо далеч пред мене. И тръгнах към онова, което бях видял, и вървах дотогава, докато не стигнах до него след залез слънце; и тогава се вгледах в онова, което бях видял отдалеч, и се оказа изведнъж, че това е тъпа хора, които събират зрънца пипер; и се приближих, и като ме видяха, те побързаха да дойдат при мене и ме наобиколиха от всички страни, и попитаха: «Кой си и откъде си дошъл?» — «Знайте, хора, че аз съм беден човек» — отговорих аз. И им разказах за всички ужаси и бедствия, които се бяха случили с мене. И те рекоха: «Кълнем се в аллах, странна е тази работа! Как си се спасил от черните и как си минал покрай тях на този остров? Те са много и ядат хора, и никой не се спасява, и ни един човек не може да мине покрай тях». И аз им разказах за онова, което ми се беше случило с черните, и как те взеха другарите ми и ги нахраниха с онова ядене, а аз не ядох от него, и хората ме поздравиха със спасението ми, и се зачудиха на онова, което се беше случило с мене.

И тези хора ме поканиха да остана с тях, а като свършиха работата си, донесоха ми хубаво ядене и аз ядох (а бях гладен) и си

починах при тях известно време; а после ме взеха и ме качиха на една лодка, и ме прекараха на техните острови, в техните жилища.

И ме представиха на техния цар, и аз му пожелах мир и благоденствие, и той ми рече: «Добре дошъл!» — и прояви към мене уважение, и ме попита какво е станало с мене. И аз му разказах всичко, което беше се случило с мене от оня ден, когато излязох от град Багдад, до времето, когато дойдох при царя. И царят на тези хора, както и онези, които присъствуваха в неговата зала, се зачудиха много на моя разказ; а после царят ми заповяда да седна до него и аз седнах, и той заповяда да ми поднесат ядене, и го донесоха, и аз ядох толкова, колкото беше необходимо, и си измих ръцете, и поблагодарих на великия аллах за неговата милост, и му въздадох хвала. А после излязох от царя и се заскитах из града, и видях, че той е благоустроен, и има много жители и богатства, и там немалко са яденетата, пазарите и стоките, и продавачите, и купувачите; и се зарадвах, че съм достигнал до този град. И аз свикнах с тези хора и се ползвах от тях и царя им с уважение и по-голяма почит, отколкото жителите на неговото царство и велможите на неговия град.

И видях аз, че всички хора — и малки, и големи — яздят на чистокръвни коне без седла, и аз се зачудих на това, и попитах царя: «Защо, господарю мой, ти не яздиш на седло? Седлото дава отдих на конника и укрепва силата му». — «А какво нещо е седлото? — попита царят. — Ние не сме виждали в живота си такова нещо и никога не сме яздили на него». — «Ще ми разрешиш ли да ти направя седло? Ти, ще яздиш на него и ще видиш колко е приятно това» — рекох. И царят ми отговори: «Направи!» Тогава рекох: «Заповядай да ми донесат малко дърва». И царят заповяда да ми донесат всичко, което поискам, и аз повиках един човек дърводелец, и почнах да го уча как се изработват седла и как ги правят.

И взех вълна и я разчесах, и направих от нея кече, а после донесох кожа, облякох с нея седлото, придадох ѝ блясък, а след това нагласих към седлото ремъчета и привързах към него подпръги.

А после повиках ковач и му описах как изглежда стремето, и ковачът изкова големи стремена, и аз ги полирах, и ги споих с олово, и вързах на тях копринени ресни и пискюли. И след това станах, доведох един кон от най-добрите царски коне и като превързах към него това седло, окачих стремената, турих юзда на коня и го отведох при царя. И седлото се хареса на царя и му допадна на сърцето, и той ми благодари, и възседна седлото, и го обзе от това голяма радост, и ми даде много пари за моята работа. И когато везирът на царя видя, че направих това седло, той поиска от мене още едно таква; и аз му направих същото седло, и всички велможи от управлението и притежатели на длъжности взеха да искат от мене седла, и аз им ги правех.

Аз научих дърводелеца да прави седла и стремена и ги продавах на велможите и господарите, и натрупах по такъв начин много пари, и моето място при тези хора стана голямо; и те ме обикнаха силно; и заех аз високо положение при царя и неговите приближени, и велможите на града, и знатните хора на царството.

И един ден седях при царя радостен; и както седях, царят изведнъж ми рече: «Знай, че ти стана един от нашите хора, ние не можем да се разделим с тебе и не сме в състояние да понесем твоето заминаване от нашия град. Аз искам от тебе нещо, в което ти ще ме послушаш». — «А какво искаш от мене, царю? — попитах аз. — Аз ще те послушам, тъй като ти ми оказа милост и аз, слава на аллах, станах един от твоите слуги.» — «Аз искам — рече царят — да ти дам една прекрасна жена, собственичка на богатство и красота. Ти ще се заселиш у нас завинаги и аз ще ти дам да живееш в моя дворец. Не ми възразявай и не отхвърляй думата ми.»

Като чух думите на царя, засрамах се и премълчах, и не му отговорих от велико смущение; и царят ме попита: «Защо не ми отговаряш, чедо мое?» — «О, господарю — отговорих, — твое право е да заповядваш.»

И царят още същата минута прати пя повелят съдията и свидетелите и ме ожени за една жена, благородна по сан и от висок род, с много пари и богатства, рядка хубавица и притежателка на чифлици, имуществва и имения.

А после ми даде прекрасен отделен дом и ми подари прислуга, и ми определи заплата и дажба; и заживях аз в голямо спокойствие, веселие и радост, и забравих за всички тегла, затруднения и беди, които ме бяха сполетели. «Когато ида в родината си, ще взема жена си със себе си» — помислих аз.

И обикнах жена си, и тя също ме обикна, и между нас настъпи съгласие. И живяхме така известно време, и аллах лиши от жена моя съсед, който ми беше приятел, и аз отидох при него, за да го утеша за загубата му, и видях, че той е угрижен и угнетен. И почнах да му изказвам съболезнованията си, и да го утешавам, и му рекох: «Не скърби за жена си! Великият аллах ще ти даде блага и жена, по-добра от нея, и твоят живот ще бъде дълъг». И моят съсед заплака силно и ми рече: «О, приятелю мой, как ще се женя за друга жена и как ще ми даде аллах по-добра, когато ми остана да живея само един ден?» —

«Брате — отговорих му, — върни се към разум и не си предричай смъртта: нали си здрав и читав.» «Приятелю мой — извика съседът ми, — кълна, се в твоя живот, днес ти ще ме изгубиш и няма да ме видиш вече!» — «Че как така!» — попитах аз. И съседът ми отговори: «Днес ще погребват жена ми и мене заедно с нея в гроба. В нашата страна има такъв обичай: ако умре жената, погребват с нея мъжа ѝ жив, а ако умре мъжът, с него погребват жива жена му, за да не се наслаждава от живота нито един от тях след съпруга си». — «Кълна се в аллах — извиках аз, — това е много мръсен обичай и никой не може да го изтърпи!»

И докато водехме този разговор, изведнъж дойдоха много жители от града и почнаха да утешават моя приятел за загубата на жена му и неговия собствен живот. И взеха да обличат мъртвата според своя обичай. Те донесоха ковчег и понесоха в него жената (а мъжът ѝ беше с тях) и излязоха от града, и стигнаха в някаква местност до планината, край морето; и тогава ние се приближихме и вдигнахме един голям камък, а под камъка се показа каменен капак, и те хвърлиха жената в отвора — и се оказа, че това е голям кладенец под планината.

А после доведоха мъжа ѝ и като му вързаха гърдите с въже от палмово лико, спуснаха го в този кладенец и заедно с него голяма стомна с прясна вода и седем питки. И когато го пуснаха, той отвърза въжета и измъкнаха въжето и покриха отвора на кладенеца със същия голям камък както и по-рано и всички си отидоха, като оставиха моя приятел при жена му в кладенеца.

И рекох аз на себе си: «Кълна се в аллах, тази смърт е по-тежка от първата смърт!» А после отидох при техния цар и рекох: «Господарю, как така погребвате жив човек заедно с мъртъв във вашата страна?» И царят отговори: «Такъв е обичаят в нашите страни: когато умира мъжът, ние погребваме заедно с него жена му, а когато умира жената, ние погребваме с нея жив мъжът ѝ, за да бъдат неразделни в живота и в смъртта; и този обичай иде от нашите деди». — «О, царю, ами ако жената на един чужденец като мене умре — попитах аз, — вие също ли тъй постъпвате с него, както постъпихте с оня човек?» — «Да — отговори царят, — ние ги погребваме заедно с нея и постъпваме с него така, както видя.»

Когато чух от него тези думи, от огорчение ми се пръсна жлъчният мехур и моят ум се смути, и взех да се страхувам, че жена

ми ще умре преди мене и ще ме погребат с нея приживе. Но после почнах да се утешавам: «Може пък аз да умра преди нея».

И почнах да се разсейвам с някакви работи. Но мина малко време и жена ми заболя, и като поживя няколко дни, умря, и много жители дойдоха да ме утешат и да утешат роднините на жена ми за загубата ѝ, и царят дойде да ме утеши според обичая. А после дойдоха да умият жена ми и я облякоха в най-хубавите ѝ дрехи, накичиха я с украшения, огърлици, скъпоценни камъни и метали, а след като я облякоха, сложиха я в ковчега и я понесоха и тръгнаха с нея към онази планина, и повдигнаха камъка от отвора на кладенеца, и хвърлиха в него умрялата. А после до мене се приближиха всичките ми приятели и роднини на жена ми и взеха да се прощават с мене, а аз виках, застанал между тях: «Аз съм чужденец и нямам сили да понеса вашите обичаи!» Но те не слушаха думите ми и не обръщаха внимание на приказките ми.

И ме хванаха, и насила ме вързаха, и завързаха с мене седем питки и стомна прясна вода, както се полагаше по обичая, и ме спуснаха в кладенеца, и изведнъж се оказа, че това е огромна пещера под планината. «Отвържи въжето!» — рекоха ми те; но аз не се съгласих да се отвържа и те ми хвърлиха въжето, а после затвориха отвора на кладенеца с оня голям камък, който лежеше върху него, и си отидоха.

Аз видях в тази пещера много умрели, които издаваха зловонен и противен мирис, и взех да се осъждам за това, което бях направил, и извиках: «Кълна се в аллах, заслужавам всичко това, което се случи с мене!» И престанах да отличавам нощта от деня, и ядях само тогава, когато гладът едва не ме разкъсваше, и не пиех, преди жаждата да стане много силна, защото се страхувах, че храната и водата ще се свършат.

И така живях, докато гладът не изсуши сърцето ми и не ме изгори жаждата, и тогава седнах и като намерих опипом хляба, хапнах малко и пих няколко глътки вода. А след това се изправих на крака и тръгнах из тази пещера, и видях, че тя е широка, с празни пространства, и на земята ѝ лежат много мъртъвци и кости, които гният отдавна. И си подредих едно местенце на края на пещерата, далеч от новите мъртъвци и взех да спя там, и храната ми се намали и ми остана много малко.

И ето веднъж спях, и се събудих от сън, и чух, че някой мърда в ъгъла на пещерата. «Какво ли може да бъде?» — попитах се и станах, и тръгнах по посока на шума, като взех бедрената кост на умрял мъж; и когато оня, който шумеше, усети моето присъствие, той избяга и се оказа, че е див звяр. И аз вървах след него до средата на пещерата, и пред мене се появи светлина, която светеше от малка пролука като звезда и ту се появяваше, ту се скриваше.

И щом видях светлината, насочих се към онова място и като се приближих до него, видях през него светлината, която все повече се разширяваше. И се убедих тогава, че това е пролом в пещерата, който излиза навън, и си казах: «Или това е друг отвор, също такъв, какъвто е онзи, през който ме спуснаха, или на това място има пролом». И като поразмислих, тръгнах по посока на светлината; и изведнъж се оказа, че това е дупка в билото на планината, която са пробили дивите зверове. И те влизаха през нея на това място и ядяха умрелите, а после излизаха през тази дупка.

И когато видях това, духът ми се успокои и аз се уверих, че ще живея след смъртта, и се почувствувах като насън. И се трудих дотогава, докато не излязох през пролома; и се озовах на брега на солено море, на върха на голяма планина, която отделяше морето от острова и града, та никой не можеше да се добере до нея.

И възславих великия аллах, и му благодарих, и сърцето ми се развесели, а после се върнах през дупката в пещерата и изнесох цялата храна и вода, която бях натрупал. Взех дрехите на умрелите и навлякох някои от тях върху онези, които бяха на мене, и взех от умрелите много и различни огърлици, драгоценни камъни, бисерни верижки и накити от сребро и злато, украсени с разни метали и камъни. Завързах в дрехата си дрехите на мъртъвците и ги пренесох на планината, и стоях до морето, очаквайки аллах да прати кораб, който да мине покрай мене.

И ето, когато седях на брега на морето и размишлявах за съдбата си, изведнъж виждам — плава кораб посред ревящото море, където се бият вълните. И взех в ръка една бяла дреха от умрелите, и като я завързах за една тояга, изтичах на брега на морето и почнах да правя с тази дреха знаци на пътниците, докато те не хвърлиха поглед и не ме видяха, застанал на върха на планината. И те се приближиха до мене, и чуха моя глас, и ми пратиха лодка, в която имаше много хора, и когато

дойдоха до мене, попитаха: «Кой си и защо седиш на това място? Как си достигнал тази планина, когато ние в живота си не сме видели да се приближи до нея никой?» — «Аз съм търговец — отговорих им. — Корабът, на който пътувах, потъна, но аз се спасих на една дъска и с мене бяха нещата ми, и аллах облекчи излизането ми на това място с нещата благодарение на старанието и ловкостта ми.» И те ме взеха със себе си в лодката, и натовариха всичко, което бях взел от пещерата и бях завързал в дрехите и саваните, и ме заведоха на кораба при капитана заедно с всичките ми неща. «Как си се промъкнал на това място — попита ме капитанът, — когато това е голяма планина, зад която стои голям град, а аз цял живот плавам по това море и минавам покрай тази планина, но не виждам на нея никого освен зверове и птици?» — «Аз съм търговец — отговорих — и бях на един голям кораб, който се разби, и всичките ми неща — тези платове и дрехи — взеха да потъват, но аз ги сложих на една голяма дъска, останала от кораба, и моята съдба и щастие ми помогнаха да се изкача на тази планина.»

Аз не разказах на тези хора какво се беше случило с мене в града и пещерата, защото се страхувах, че на кораба може да се намери някой от този град. После предложих на стопанина на кораба много неща от моето имущество и му рекох: «Ти си виновник за моето спасение от тази планина, затова вземи от мене това за милостта, която ми оказа». Но капитанът ми рече: «Ние от никого не вземаме нищо. Когато видим някой претърпял корабокрушение на брега на морето или на острова, ние го вземаме със себе си и го храним и поим, и ако той е гол, го обличаме, а когато стигнем в безопасно пристанище, даваме му нещо от себе си и му оказваме милост и благодеяние заради великия аллах».

И тогава аз му пожелах дълъг живот, и ние тръгнахме от остров към остров и от море в море, и аз се надявах да се спася, и се радвах на моето благополучие, но всеки път, когато помислех за времето, прекарано в пещерата заедно с жена ми, разумът ме напускаше. И ние благополучно достигнахме град Басра, и аз излязох в града, и останах там малко дни, а после отидох в град Багдад и се прибрах в своя квартал, и влязох в къщата си, и срещнах роднини и приятели, и ги попитах какво е станало с тях; и те се зарадваха на моето спасение, и ме поздравиха.

Ето най-чудното, което стана с мене при четвъртото пътешествие, но вечеряй с мене, брате мой, и вземи, което ти се пада по обичай, а утре ще дойдеш при мене и аз ще ти разкажа какво е станало с мене през време на петото пътешествие — то е по-чудно и удивително от предшествуващите.“

И после Синдбад заповядал да дадат на хамалина сто мискалa злато, и заповядал да сложат трапезата; и всички вечеряли и се разотишли, като се чудели: всеки разказ бил по-страшен от предишния.

А Синдбад-хамалинът отишъл в жилището си и прекарал нощта весело и радостно, а когато изгряло утрото и засияло слънцето, станал и след като извършил утринната си молитва, тръгнал и стигнал в къщата на Синдбад-мореплавателя. Той му пожелал добро утро и Синдбад-мореплавателят отговорил: „Добре дошъл!“ — и го поканил да седне до него. И когато дошли останалите негови другари, те похапнали и попийнали, и се повеселили, и се завързал помежду им разговор. И Синдбад-мореплавателят подхванал разказа си за онова, което беше му се случило през време на неговото пето пътешествие.

РАЗКАЗ ЗА ПЕТОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ

„Знайте, братя, че когато се върнах от четвъртото пътешествие, аз потънах във веселие, радост и развлечения и забравих всичко, което бях изпитал: така силно се радвах на печалбата и дохода си. И моята душа ме придума да попътешествувам и да погледам чужди страни и острови, и станах аз, и като купих разкошни стоки, подходящи за морето, и свързах денкове, излязох от град Багдад и заминах в град Басра. И тръгнах по брега, и видях голям, висок и прекрасен кораб, и той ми се хареса, и аз го купих, и наех капитани и матроси, и оставих робите и слугите си да ги надзирават. И сложих в кораба денковете си, и при мене дойдоха няколко търговци, и те сложиха денковете си в моя кораб, като ми заплатиха, и ние тръгнахме безкрайно весели и доволни, радвайки се на надеждата за благополучие и печалба.

И ние пътувахме от един остров до друг и от едно море до друго, като гледахме островите и страните, и излизахме на сушата, и продавахме и купувахме, и продължавахме да пътуваме така, докато не достигнахме един голям остров, и този остров беше разоран и пуст. И на острова имаше бял купол с огромен обем, и ние излязохме да го видим, и изведнъж виждаме: това е голямо яйце на рух! И когато търговците се приближиха до него и го погледнаха (а те не знаеха, че е яйце на рух), почнаха да го удрят с камъни и яйцето се счупи, и оттам изтече много вода. И от яйцето се показа пилето на рух, и те го измъкнаха от яйцето, и го извлякоха оттам, и го заклаха, и получиха от него много месо: а аз бях през това време на кораба. И един от пътниците ми рече: «Стани, господине, и виж това яйце, което ти взе за купол.» И аз станах, за да погледна, и видях, че търговците чупят яйцето. «Не правете това — викнах им, — ще дойде птицата рух, ще разбие нашия кораб и ще ни погуби!» Но те не ме послушаха. И когато това стана, слънцето изведнъж се скри и денят потъмня, и над нас се появи облак, който засенчи въздуха. И ние вдигнахме глави, за да видим какво се е изпречило между нас и слънцето — и видяхме, че крилата на рух са затулили от нас слънчевата светлина и въздухът е

потъмнял. А когато долетя рух, той видя, че яйцето му е счупено, и закрещя срещу нас, и долетя другарката му, и двете птици се завъртяха над кораба и завикаха срещу нас с глас, по-силен от гръмотевица. И аз извиках на капитана и на матросите и им рекох: «Отвържете кораба и търсете спасение, докато не сме загинали!» И капитанът побърза, и когато търговците се качиха на кораба, отвърза го и ние тръгнахме покрай острова. И като видя, че ние сме отплавали по морето, рух се скри за някое време; и ние поехме по-нататък, и ускоряхме хода на кораба в желанието си да се спасим от птиците и да излезем от тяхната земя; но изведнъж птиците ни сподиреха и се приближиха до нас, и в лапите на всяка имаше по един голям камък от планината. И рух хвърли върху нас камъка, който държеше, но капитанът отместил кораба настрана и камъкът падна наблизко в морето. И корабът се заиздига и запусца (с такава сила падна камъкът в морето), и ние видяхме морското дъно от силата на удара му.

А после другарката на рух хвърли по нас камъка, който държеше (а той беше по-малък от първия), и камъкът падна върху кърмата на кораба и я разби, и кормилото се разхвърча на двацет парчета. И всичко, което имаше на кораба, потъна в морето, а аз потърсих спасение от обич към живота и великият аллах ми прати дъска от разбития кораб, и аз се вкопчих в нея и седнах, и се залових да гребя с крака, и вятърът, и вълните ми помагаха да се движа. А корабът потъна близо до един остров посред морето и съдбата ме изпрати на този остров; и аз се измъкнах на него с последен дъх на уста, почти мъртъв — такава силна умора усетих.

И лежах на морския бряг известно време, докато сърцето ми се успокои, и после тръгнах из острова и видях, че той прилича на райска градина: дърветата зеленееха в него, вадите се разливаха и птиците чуруликаха и прославяха оня, комуто принадлежат величието и вечността. И имаше на този остров много дървета и плодове, и разни цветя; и ядох от тези плодове, докато се наситих, и пих от тези вади, докато се напих, и тогава въздадох хвала на великия аллах.

И поседях така на острова, додето настъпи вечерта и дойде нощта, и тогава станах, почти убит от обхваналата ме умора и страх, и не чух на този остров гласове, и не видях никого. И лежах на острова до сутринта, а после се изправих на крака и взех да се разхождам между дърветата.

И видях един оросителен кладенец до ручей с течаща вода, а до него седеше красив старец; и беше този старец покрит с плащ от дървесни листа. И аз си рекох: «Може би този старец е от числото на потъналите, с които се разби корабът?» — и се приближих до стареца, и го поздравих; а той ми отговори на поздрава със знаци и нищо не рече. «Старче — попитах го аз, — защо седиш на това място?» И старецът поклати тъжно глава и ми направи знак с ръка, сякаш искаше да каже: «Вдигни ме на врата и ме пренеси на другата страна на кладенеца». И аз си рекох: «Ще направя услуга на този човек и ще го пренеса там, където иска; а може би ще получа за това награда». И се приближих до стареца, и го вдигнах на раменете си, и стигнах до това място, което ми беше посочил, а после му рекох: «Слез полека»; но той не слезе от раменете ми и обви шията ми с крака. Погледнах краката му и видях, че те са черни и корави като кожа на бивол.

И се изплаших, и исках да сваля стареца от раменете си, но той се беше вкопчил с крака в шията ми и взе да ме души така, че ми причерня пред очите, и аз изгубих съзнание и паднах на земята. И старецът повдигна крака, и почна да ме удря по гърба и по раменете, и аз усетих силна болка и се изправих на краката си, а старецът все седеше на раменете ми и аз се уморих от него.

И той ми направи знак с ръка: «Иди при дърветата с най-хубави плодове!» И ако аз не го слушах, той ми нанасяше с крака удари, по-силни от удари с бич, и през цялото време ми правеше знаци с ръка, като сочеше мястото, където искаше да отиде, а аз ходех с него. И ако се забавех, биеше ме и аз бях сякаш негов пленник.

И ние влязохме в горичката на сред острова, и старецът не слизаше от раменете ми ни денем, ни нощем, а когато искаше да спи, обвиваше шията ми с крака и поспиваше малко, а после ставаше и ме биеше. И аз бързо ставах, и не можех да не му се покорявам, тъй като много изтърпях от него, и само себе си осъждах за онова, което бях претърпял.

И живях така, капнал от умора, и си думам: «Направих му добро, а то се обърна към мене в зло. Кълна се в аллах, цял живот вече няма да правя никому добро!» — И молех аллаха да ми прати смърт всеки час и всяка минута, така голяма беше умората ми. И прекарах така известно време; но ето че веднъж стигнах със стареца на едно място от острова и видях там много тикви, между които имаше и доста

изсъхнали. И взех една голяма суха тиква, отворих я отгоре и я почистих, а после отидох с нея до една лоза и я напълних с грозде и запуших отвора, и оставих тиквата на слънцето няколко дни, докато гроздето не се превърна в чисто вино. И почнах всеки ден да пия от него, за да си помогна с него против умората от този пакостен шейтан, и всеки път, когато се опивах от виното, ставах по-решителен. И старецът ме видя веднъж, когато пиех, и ми направи знак с ръка, като ме питаше: «Какво е това?» И аз му отговорих: «Това е прекрасно нещо, укрепва сърцето и развлича ума». И взех да тичам и да танцувам със стареца между дърветата, и ме обхвана веселост от опиянението, и почнах да пляскам ръце и да пея и да се веселя. И като ме видя в това състояние, старецът ми направи знак да му подам тиквата, за да пие и той от нея, и аз се уплаших от него, и му дадох тиквата, и той изпи всичко, което беше останало, и я хвърли на земята.

И го обхвана веселие, и почна той да се върти на раменете ми, а после се опи и всичките му крайници и стави отслабнаха, така че той почна да се клатушка на раменете ми. И когато разбрах, че се е опил, посегнах към краката му и ги откопчих от шията си, а после се наведох и седнах, и го тръшнах на земята. И не ми се вярваше, че съм се избавил от онова положение, в което се намирах.

И се уплаших, че старецът ще се свести от опиянението и ще почне да ме оскърбява, и взех един голям камък, който лежеше между дърветата, и като се приближих до стареца, го хряснах по главата, когато спеше, и той издъхна. А после аз тръгнах из острова и стигнах до онова място на брега на морето, където бях по-рано. И поживях на този остров някое време, като се хранех с плодовете му и утолявах жаждата си от ручеите, и дебнех да видя кораб, който би минал наблизо. И ето веднъж седях и мислех за онова, което беше се случило с мене, и си рекох: «Да видим ще ме запази ли аллах здрав и читав и ще се върна ли в родината, и ще се срещна ли с роднини и приятели». И изведнъж се показва кораб сред ревящото море, където се биеха вълните, и плаваше той, докато стигна до острова.

И слязоха пътници от кораба на острова, и аз се приближих към тях; и като ме видяха, те бързо-бързо дойдоха при мене и ме наобиколиха, и почнаха да ме разпитват какво е станало с мене и защо съм дошъл на този остров; и аз им разказах за моите теглила, и те се зачудиха много и рекоха: «Оня човек, който е седял на раменете ти, се

нарича шейх на морето и никой от онези, които са попадали под краката му, не се е спасил освен тебе. Слава на аллах за твоето спасение!»

И после ми донесоха ядене, и аз ядох, докато не се наситих, и ми дадоха дрехи, които облякох; а после ме взеха със себе си на кораба, и ние пътувахме дни и ноци. И съдбата ни запрати към един град с високи постройките, дето всички къщи гледаха към морето — а този град се наричаше град на маймуните и когато настанеше нощ, жителите на този град излизаха от портите, които водеха към морето, качваха се в лодки и на кораби и нощуваха в морето, защото се страхуваха маймуните да не се спуснат през нощта от планините при тях. И аз излязох да погледам този град, и корабът си отиде, отплава, а аз не знаех това; и почнах да се разкайвам, че съм излязъл, и си спомних за другарите си и за всичко онова, което беше се случило с мене заради маймуните първия и втория път.

И седях печален, и плачех; и се приближи до мене човек от жителите на тази страна и ми рече: «Господине, ти като че си чужд в тези земи?» — «Да — отговорих му, — аз съм чужденец и сиромас. Бях на кораба, който беше спрял на този бряг, и слязох от него, за да погледам града, а когато се върнах, не видях кораба.» — «Стани — рече човекът, — ела с мене и се качи в лодката. Ако останеш в града през нощта, маймуните ще те погубят.» — «Слушам» — рекох и тогач станех и се качих в лодката с хора, и те се отдалечиха на една миля от сушата. И така прекараха нощта, и аз заедно с тях, а когато настъпи утрото, върнахме се с лодката в града и излязохме, и всеки от нас тръгна по своята работа — такъв беше неизменният обичай. При всеки, който останеше през нощта в града, дохождаха маймуните и го погубваха, а през деня маймуните си отиваха от града. Те се хранеха с плодове в градините и спяха по планините до вечерта, а после се връщаха в града и този град се намирал в най-далечните страни на чернокожите.

Ето едно от най-удивителните неща, което се случи с мене в този град. Един човек, от онези, с които бях прекарал нощта в лодката, ми рече: «Господине, ти си чужд в тези земи, знаеш ли занаят, с който би могъл да поминуваш?» — «Не, кълна се в аллах, брате, аз нямам занаят и не знам да правя нищо — отговорих. — Аз съм само търговец, притежател на пари и богатства, и имах царствен кораб, натоварен с

много пари и стоки, и той се разби в морето, и потъна всичко, което имаше там, и аз се спасих от удавяне само по волята на аллах. Аллах ми прати една дъска, на която се качих, и благодарение на нея се спасих от удавяне.» И този човек стана и ми донесе един чувал и рече: «Вземи този чувал и го напълни с камъчета и излез с тълпата градски жители, а аз ще те запозная с тях и ще им възложа да се грижат за тебе. Прави това, което правят те, и може би ще спечелиш нещо, което ще ти помогне да заминеш и да се върнеш в родината си».

И после този човек ме взе и ме изведе от града, и аз набрах малки камъчета и напълних с тях чувала; и изведнъж виждам: тълпа хора излиза от града. И този човек ме запозна с тях и ме повери на тях, и рече: «Той е чужденец, вземете го със себе си и го научете да събира; може би той ще припечели нещо, за да се изхранва, а за вас това ще бъде награда»; и те рекоха: «Слушаме и сме съгласни!» — и ме приветствуваха, и ме взеха със себе си, и всеки имаше от тях чувал като моя, пълен с камъчета. И ние вървахме, докато не стигнахме една широка долина, където имаше много високи дървета, на които никой не можеше да се качи, и в тази долина имаше много маймуни, и като ни видяха, те побягнаха и се покатериха по дърветата. И хората почнаха да хвърлят по маймуните камъните, които имаха в чувалите си, а маймуните късаха от дърветата плодове и замерваха с тях хората.

И аз погледнах плодовете, които хвърляха маймуните, и изведнъж виждам — индийски орехи. И като видях какво правят тези хора, избрах едно голямо дърво, на което имаше много маймуни, и се приближих до него, и почнах да хвърлям камъни по тях, а маймуните почнаха да късат орехи и да хвърлят от тях по мене, и аз ги събирах, както правеха другите хора; и преди още да извадя всички камъни от моя чувал, аз бях вече набрал много орехи. А като свършиха работата си, хората събраха всичко, което имаха, и всеки от тях понесе, колкото можа, а после се върнахме в града и аз отидох при оня човек, моя приятел, който ме беше запознал с хората, и му дадох всичко, което бях събрал, и му поблагодарих за неговата доброта. «Вземи това — рече ми той — и го продай, и се ползвай от парите». И ми даде ключ от едно помещение в къщата си, и рече: «Сложи на това място онези орехи, които са ти останали, и излизай всеки ден с хората, както излезе днес, и от орехите, които ще донасяш, отбирай лошите и ги продавай, а останалите пази на това място: може би ти ще набереш толкова, че ще

можеш да заминеш». — «Да те възнагради великият аллах!» — рекох му аз.

И почнах да правя така, както ми беше казал, и всеки ден пълнех чувала с камъни, и излизах с хората, и правех това, което правеха те, и хората почнаха да се грижат за мене, и ми посочваха дърветата, на които имаше най-много плодове.

И прекарах така известно време, и натрупах много хубави индийски орехи, и продадох голямо количество от тях и спечелих много пари, и почнах да купувам всичко, което виждах и което ми харесваше; и времето ми беше безоблачно, и навсякъде в града имах сполука, и продължавах да живея така.

И веднъж стоях на брега на морето, и към града се приближи кораб, и спря до брега, и на кораба имаше търговци със стоки, и те почнаха да продават и купуват индийски орехи и друго, и аз отидох при моя приятел и го осведомих за пристигането на кораба, и му рекох, че искам да замина в родината си. «Ти самият ще си решиш» — рече той. И аз се сбогувах с него, и му благодарих за неговата доброта към мене, а после отидох при кораба и като се срещнах с капитана, наех от него кораба, сложих в него всички мои орехи и други неща и корабът отплава, и ние пътувахме от остров към остров и от море до море, и на всеки остров, дето спирахме, аз продавах орехи и ги разменях, и аллах ми даде в замяна на това повече от онова, което бях изгубил.

И ние минахме край един остров, дето имаше канела и пипер, и хората ни разправяха, че са виждали на всеки кичур пипер един голям лист, който му пазел сянка и го защищавал от дъжда, а когато дъждът преставал, отвивал кичура и увисвал от страни. И аз взех със себе си от този остров много пипер и канела срещу индийските орехи. И ние минавахме покрай острова ал-Асират (а на този остров расте камарско алое), а след него покрай друг остров, по който трябваше да вървим пет дни (и там расте китайско алое, което е по-добро от камарското).

Жителите на този остров по начина на живота си и по вярата си стоят по-долу от жителите на острова с камарското алое: те обичат да развратничат и пият вино и не знаят що е азан и молитва.

А после наближихме местата, дето ловят бисери, и аз дадох на водолазите няколко индийски ореха и им рекох: «Гмурнете се за мой късмет!» И те се гмурнаха в залива, и извадиха много големи и скъпи

бисери, и ми рекоха: «Господарю наш, кълнем се в аллах, имаш голям късмет.»

И аз взех всичко, което те извадиха, на кораба, и ние отплавахме, и плавахме дотогава, докато не стигнахме Басра. И излязох в града, и останах там някое време, а после заминах оттам за град Багдад и се прибрах в своя квартал, и влязох в къщата си, и приветствувах роднините и приятелите си, и те ми честитиха спасението ми. И сложих в складовете всички стоки и неща, които бях занесъл, и обличах сираци и вдовици, и раздавах милостиня. И аллах ми даде четири пъти повече, отколкото бях изгубил. И забравих за всичко, случило се с мене, и изтърпяната умора заради голямата печалба, и се върнах към онова, което бях правил по-рано, като дружих и общувах с хората. Ето най-удивителното, което се случи с мене през време на петото пътешествие. А сега вечеряйте“.

Когато завършил вечерята, Синдбад-мореплавателят заповядал да дадат на Синдбад-хамалина сто мискалa злато и Синдбад-хамалинът ги взел и си отишъл, като се чудел на тези работи. И прекарал нощта у дома си, а когато настъпило утрото, станал и извършил утринната молитва, и тръгнал, и дошъл в къщата на Синдбад-мореплавателя. Когато влязъл при него, пожелал му добро утро и Синдбад-мореплавателят го поканил да седне, и те през цялото време разговаряли, докато не дошли останалите му приятели. И поприказвали, и сложили трапезата, и взели да ядат, да пият и да се веселят и Синдбад-мореплавателят почнал да разказва за шестото пътешествие.

РАЗКАЗ ЗА ШЕСТОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ

„Знайте, братя, любими и приятели, че когато се върнах от петото пътешествие, забравих всичко, което бях изпитал, като се радвах и се наслаждавах, и живеех в голямо щастие и радост.

И ето един ден седях много доволен, радостен и весел и изведнъж покрай мене мина тълпа търговци, по които личаха следи от пътешествие. И аз си спомних тогава деня на връщането ми и моята радост от срещата ми с роднините и от стъпването ми на родна земя, и поиска душата ми да попътешествува и да потъргува.

И купих си прекрасни и разкошни стоки, пригодни за морето, и като натоварих денковете си, заминах от Багдад за град Басра. И видях голям кораб, на който имаше търговци и велможи с прекрасни стоки, и сложих денковете си заедно с техните в този кораб, и ние благополучно заминахме от град Басра. И пътешествувахме от място до място и от град на град и продавахме и купувахме, и разглеждахме чуждите страни, и щастиято ни благоприятствуваше.

И ето, когато пътувахме, изведнъж капитанът на кораба почна да се вайка и да вика и свали от главата си чалмата, и почна да се удря по лицето и да си скубе брадата, и падна в трюма на кораба от силна скръб и огорчение. И около него се събраха всички търговци и пътници и го питаха: «Какво има, капитане?» — и той им отговори: «Знайте, хора, че нашият кораб е сбъркал пътя и ние сме излезли от морето, в което бяхме, и сме влезли в море, където не знаем пътищата, и ако аллах не ни прати нещо, което да ни освободи от това море, ние всички ще изгинем».

После капитанът се изправи на крака и се качи на мачтата, и искаше да спусне платната, и вятърът се засили и обърна кораба с кърмата напред, и кормилото се счупи близо до една висока планина. И слезе капитанът от мачтата, и извика: «Кълна се в аллаха, ние попаднахме в голяма беда и за нас няма вече спасение!»

И всички пътници взеха да се окайват и да се прощават един с друг, тъй като животът им беше свършил и надеждите им бяха

изчезнали. И корабът свърна към тази планина и се разби в нея, и дъските му се пръснаха, и всичко, което беше на кораба, потъна, а търговците паднаха в морето и някои от тях се издавиха, а други се хванаха за планината и излязоха на нея. И аз бях между онези, които излязоха на планината, и видях, че тя се намира на голям остров, близо до който има много разбити кораби, и на острова по морския бряг се търкаляха разни богатства от разбитите кораби, и имаше там изхвърлени от морето на брега на острова много неща и имущества, които и имаха ума и разсъдъка на човека.

И излязох аз на този остров, и тръгнах по него, и видях на средата му ручей със сладка вода, която изтичаше от близкия склон на планината и изчезваше на другия ѝ край; и всички пътници излязоха на тази планина и този остров, и се пръснаха по него, и изгубиха разума си, обсебени от нещата, които бяха видели на морския бряг. И аз видях по средата на този ручей множество разни скъпоценни камъни, метали, яхонти и големи царствени бисери, и те лежаха като камъчета в коритото на ручея, който течеше посред горичката, и цялото дъно на ручея блестеше от метали и други скъпоценности. И видяхме ние на този остров много китайско и камарско алое, и имаше на острова пълноводен извор от особен вид амбра, която от силния слънчев пек течеше като восък по бреговете на ручея и се разливаше по брега на морето.

И излизаха от морето зверове, и я поглъщаха, и се гмурваха с нея в морето; и амбрата се стопляше в корема им, а после те я изхвърляха от устата си в морето, и амбрата застиваше на повърхността на водата, и нейният цвят и вид се променяше.

И вълните я изхвърляха на морския бряг, и пътешествениците и търговците, които знаеха какво е амбра, я събираха и продаваха. Що се отнася до чистата непогълната амбра, тя течеше по бреговете на този ручей и застиваше на дъното му, а когато изгрееше слънце, почваше да тече и оставяше след себе си из цялата долина мирис като от мускус. А когато слънцето залязваше, амбрата застиваше на онова място, в което се намира суровата амбра, никой не може да се приближи и да проникне, тъй като планините обкръжават този остров, а никой не е в състояние да се изкачи на тях. Ние насъбрахме на брега на острова малко храна и почнахме да я пестим и да ядем всеки ден веднъж или дважд от страх, че храната ни ще се свърши и ние ще измрем от глад и страх. А онези от нас, които умираха, ние умивахме и завивахме в

дрехите или тъканите, които морето беше изхвърлило на брега на острова, и от нас умряха много хора, и останаха живи само шепа хора. И най-сетне аз се оказах сам на този остров, и остана с мене малко храна; и почнах да се оплаквам и извиках: «Да бях умрял преди моите другари и те да ме умиеха и погребяха!» И прекарах така още малко време, а после станах и си изкопах дълбока яма на брега на острова, и си помислих: «Когато отслабна и усетя, че е дошла смъртта, ще легна в този гроб и ще умра в него, и вятърът ще навее пясък върху мене и ще ме закрие, и така аз ще бъда погребан в гроба». И взех да се осъждам, задето съм излязъл от родината си и съм тръгнал по чужди страни след всичко, което пренесох първия, втория, третия, четвъртия и петия път, и нямаше пътешествие, в което да не бях изпитал по-тягостни ужаси от предишните. И не вярвах, че ще се спася, и се каех, задето съм пътешествувал по морето, и отново правех това; а не се нуждаех от пари и от онова, което имах, не можех да похарча дори половината през остатъка от живота си.

И помислих, и рекох: «Кълна се в аллах, тази река трябва да има начало и край и на нея непременно трябва да има място, през което може да се излезе в населена страна. Ще взема правилно решение, ако си направя малка лодка в такъв размер, че да мога да седна в нея и я пусна по реката, и ако намеря освобождение, това ще бъде по волята на великия аллах, а ако не намеря, по-добре да умра в тази река, отколкото тук».

После станах и тръгнах да събирам по острова греди и клони от китайско и камарско алое, и ги връзвах на морския бряг с въжета от разбитите кораби. И донесох еднакви дъски от корабите, и ги сложих върху тези греди, и си направих лодка, широка колкото реката или помалка от нейната ширина, и здраво ги завързах.

И взех със себе си благородни метали, скъпоценни камъни, богатства, големи бисери и по нещо от всичко друго, което имаше на острова, а също тъй сурова амбра и сложих всичко това в лодката заедно с всичко, което бях събрал, и с останалата ми храна, а после пуснах тази лодка в реката и сложих от двете ѝ страни две тояги вместо весла. И тръгнах с тази лодка по реката, без да се спирам, към онова място под планината, в което се вливаше реката. И вкарах лодката в този проход, и се оказах под планината в дълбок мрак, и лодката ме отнасяше по течението в теснината под планината, където

страните на лодката почнаха да се търкат о бреговете на реката, и аз се блъсках с глава в сводовете на клисурите, и не можех да се върна назад. И почнах да се коря за онова, което съм направил със себе си, и помислих: «Ако това място стане твърде тясно за лодката, тя едва ли ще излезе от него, а не може да се върнем назад и аз бездруго ще загина тук».

И легнах в лодката с лице надолу — така ми беше тясно в реката, — и продължавах да се движа, като не отличавах нощта от деня поради мрака, който ме заобикаляше под планината. И продължавах да пътувам по тази река, която ту се разширяваше, ту се стесняваше, и тъмнината силно ме измори, и ме обори дрямка от силно огорчение. И аз заспах в лодката, и продължаваше тя да ме вози, докато спях; а после се събудих и изведнъж видях около себе си светлина. И тогава отворих очи и видях просторна местност, и моята лодка беше привързана към брега на острова, и наоколо ми стоеха тълпа индийци и абисинци. И щом видяха, че станах, те се приближиха и заприказваха с мене на своя език, но аз не разбирах какво говорят и мислех, че това е сън — така големи бяха моята мъка и моето огорчение. И когато те заговориха с мене, аз не разбрах тяхната реч и не им отговорих нищо; тогава към мене приближи един човек и ми рече на арабски език: «Мир на тебе, брате наш! Кой си ти, откъде си дошъл и по каква причина си пристигнал на това място? Къде си влязъл в тези води и каква страна има зад тази планина? Ние знаем, че никой не може да дойде оттам при нас». «А кои сте вие и каква е тази земя?» — попитах аз. И човекът ми каза: «Брате мой, ние сме собственици на посеви и горички и дойдохме да поливаме нашите гори и посеви, и видяхме, че спиш в лодката, и я уловихме, и я завързахме, като очаквахме да се събудиш спокойно. Разкажи ни по коя причина си дошъл на това място». «Заклинам те в аллах, господине — рекох му, — донеси ми нещо за ядене, аз съм гладен, а после ме питай за каквото искаш.» И той бързо ми донесе храна, и аз ядох, докато се наситих, и си починах, и страхът ми се успокои, и смелостта ми се върна. И рекох: «Слава на аллах!» — и се зарадвах, че съм излязъл от реката и съм стигнал до тези хора, и им разказах за всичко, което беше се случило с мене, и за изпитаното в тази тясна река, а после тези хора заприказваха помежду си и рекоха: «Ще го вземем без друго със себе си и ще го покажем на нашия цар — нека той му разкаже за всичко, случило се с него».

И те ме взеха със себе си, и поведоха заедно с мене лодката ми с всички пари, богатства, скъпоценни камъни, благородни метали и накити, които имаше в нея, и ме заведоха при своя цар. И царят ме поздрави, и рече: «Добре дошъл!» — и ме попита за положението ми, и аз му разказах за всички работи, които бяха станали с мен, от край до край, и царят се зачуди много на този разказ, и ми честити спасението. И после аз излязох, и донесох от лодката много метали, скъпоценни камъни, алое и сурова амбра, и подарих това на царя, и той прие от мене този подарък, и ми оказа голямо уважение. Той ме настани у себе си, и аз завързах приятелство с най-добрите хора, и те ме издигнаха, и аз не напушах царския дворец. И хората, които пристигаха на този остров, ме питаха за моята родина и аз им разказвах за нея, и също ги питах за техните страни, и те ми разказваха. И веднъж царят ме попита за положението на родината ми и за управлението на халифа, и аз му разказах за неговата справедливост и закони, и царят се зачуди на делата му, и рече: «Кълна се в аллах, деянията на халифа са разумни и поведението му е угодно на аллах! Ти ме накара да го обикна и аз искам да приготвя за него подарък и да го пратя с тебе». — «Слушам, господарю наш! Аз ще му занеса подаръка и ще му разкажа, че ти искрено го обичаш» — отговорих аз.

И ето веднъж седях в царския дворец, и чух, че някои хора от града приготвяват кораб и се канят да отпътуват с него в град Басра. «Това пътуване с тези хора е добре дошло за мене!» — рекох си аз и бързо, още същия час, целунах ръка на царя и му обадох за желанието си да замина с тези хора на кораба, който те бяха приготвили, тъй като бях затъгувал по близките и роднините си.

«Ти сам ще решиш — рече царят. — Ако искаш да останеш при нас, остани; твоето стоене у нас ни доставя радост.» — «Кълна се в аллах, господарю отговорих, — ти ме обсипа с твоите милости и благодеяния, но мене ми домъчня за близките, родината и семейството.» И като чу думите ми, царят повика търговците, които бяха приготвили кораб, и им поръча да се грижат за мене. Той ми даде много подаръци и плати вместо мене за кораба, и прати с мене голям подарък за халиф Харун ар-Рашид в град Багдад; и после аз се сбoguвах с царя и с всичките ми приятели, и седнах на кораба с търговците, и ние потеглихме.

И вятърът през време на пътуването беше добър, и ние пътувахме от море в море и от остров към остров, докато не стигнахме благополучно в град Басра. И аз слязох от кораба, и останах в Басра няколко дни и нощи, докато се приготвих, а после натоварих денковете си и заминах за град Багдад, средище на света.

И влязох при халиф Харун ар-Рашид, и му поднесох този подарък, и му разказах за всичко, случило се с мене, а после сложих всичките си богатства и неща в складовете и отидох в своя квартал; и дойдоха при мене роднините и приятелите ми, и аз раздадох на всички роднини подаръци, и почнах да давам милостиня. А след известно време халифът прати да ме повикат и взе да ме разпитва каква е причината на този подарък и откъде е той. И аз му рекох: «О, повелителю на правоверните, кълна се в аллах, не знам нито името на онзи град, отдето е този подарък, нито пътя за него, но когато потъна корабът, на който бях, аз излязох на острова и си направих лодка, и се спуснах с нея по реката, която течеше през средата на острова». И разказах на халифа за случилото се с мене през време на това пътешествие; и халифът се учуди много, и заповяда на летописците да запишат моя разказ и да го сложат в хазната, за да извлече от него поука всеки, който го види.

А после той ми оказа голямо уважение и аз живях, като се веселях и развличах, и ето какво се случи с мене през време на шестото ми пътешествие, братя. Ако рече великият аллах, утре ще ви разкажа за седмото си пътешествие; то е още по-странно и чудно от всички предшествуващи“. И после Синдбад казал да сложат трапезата, и всички вечеряли, и той заповядал да дадат на Синдбад-хамалина сто мискала злато; и Синдбад-хамалинът ги взел, и си тръгнал, и всички гости също си отишли, като се чудили много. А Синдбад-хамалинът прекарал нощта в жилището си и после извършил утринната молитва, и отишъл в къщата на Синдбад-мореплавателя, и дошли останалите гости; а когато всички се събрали, Синдбад-мореплавателят започвал да разказва за седмото пътешествие.

РАЗКАЗ ЗА СЕДМОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ

„Знайте, хора, че когато се върнах след шестото пътешествие, аз почнах да живея отново така, както живях преди това, като се веселях и се наслаждавах, и така прекарах някое време.

И поиска моята душа да погледа чужди страни, и да попътува по морето, и да завърже дружба с търговци, и да послуша разкази; и се реших аз, и вързах денкове от разкошни стоки, и ги откарах от град Багдад в град Басра. И видях кораб, готов да отпътува, на който имаше тълпа богати търговци, и се качих на кораба, и се сприятелих с тях, и ние заминахме здрави и читави. И вятърът беше за нас добър, докато не пристигнахме в град, напечен град Китай, и изпитахме там голяма радост и веселие, и разговаряхме един с друг за пътуването и търговията.

И изведнъж духна откъм носа на кораба стремителен вятър, и заваля дъжд, така че ние покрихме денковете с кече и платно, защото се страхувахме, че стоките ще се похабят от дъжда, и се замолихме на великия аллах да пръсне постигналата ни беда. И капитанът на кораба стана, и като си стегна пояса, подбра пешовете на дрехата си и се качи на мачтата, и погледна наляво и надясно, а после търговците на кораба, и взе да се удря по лицето, и си изскуба брадата. «Какво има, капитане?» — попитахме го ние; и той отговори: «Молете великия аллах да ни спаси от онова, което ни е постигнало! Простете се един друг и знайте, че вятърът ни надмогна и ни захвърли в последното море на света.»

И после капитанът слезе от мачтата и като отвори своя сандък, извади оттам една торба и я развърза, и изсипа оттам прах, подобен на пепел, и намокри праха с вода и като почака малко, помириса го, а после извади от сандъка малка книжка и чете в нея, и ни рече: «Знайте, пътници, че в тази книга има чудни неща, които показват, че всеки достигнал тази земя, ще загине. Тази земя се нарича Климат на царете и в нея се намира гробът на нашия господар Сулейман, син на Дауд (мир и на двамата!). И там се въдят змии с огромно тяло, ужасни на

вид, и щом някой кораб достигне тази земя, излиза от морето риба и го поглъща с всичко, което има на него».

Чули от капитана тези думи, ние се зачудихме много на разказа му; и преди да свърши още капитанът думите си, корабът почна да се издига върху водата и да се спуща, и ние чухме страшен вик, приличащ на боботеща гръмотевица. И се изплашихме, и се убедихме, че ей сега ще загинем. И изведнъж се приближи до кораба риба, подобна на висока планина, и ние се уплашихме от нея, и почнахме да се окайваме, и се приготвихме да мрем, и гледахме рибата, като се чудехме на ужасяващия ѝ вид. И изведнъж се приближи към нас още една риба, а ние не бяхме видели по-огромна риба от нея и взехме да се прощаваме помежду си, плачейки за себе си.

И изведнъж се приближи трета риба, още по-голяма от първите две, и тогава престанахме да разбираме, и умът ни беше зашеметен от силен страх. И тези три риби взеха да се въртят около кораба, и третата риба зина уста, за да глътне кораба с всичко, което имаше на него, но изведнъж духна голям вятър и вдигна кораба, и го запрати върху една голяма планина, и корабът се разби, и всичките му дъски се разхвърчаха, и всички денове и търговци, и пътници потънаха в морето. И аз свалих всичките си дрехи, така че на мене остана само една риза, и поплувах малко, и настигнах една дъска от разбития кораб и се вкопчих за нея, а после се покачих на тая дъска и седнах на нея, и вълните и ветровете си играеха с мен на повърхността на водата, ту ме издигаха, ту ме сваляха, а аз се държех здраво за дъската и изпитвах силна мъка, уплаха, глад и жажда.

И взех да се осъждам за онова, което направих, и си казвах: «О, Синдбаде, о, мореплавателю, ти още не си се разкаял и всеки път изпитваш бедствия и умора, но не се отказваш от пътуването по море, а ако се откажеш, твоят отказ е лъжлив. Затуй търпи онова, което изпитваш, ти си заслужил всичко, което ти се случва. Всички твои теглила произтичат от твоята алчност — нали имаш достатъчно много пари».

И аз се върнах към разума и си рекох: «В това пътешествие аз се кая пред великия аллах искрено и няма да пътешествувам, и през целия си живот няма да споменавам дума за пътешествие».

И аз не преставах да моля аллах и да плача, като си спомнях в какво спокойствие и радост живеях. И прекарах така първия ден, и

втория, и най-сетне излязох на един голям остров, дето имаше много дървета и вади, и почнах да ям плодове от тези дървета и да пия вода от вадите, докато се съживих.

И после тръгнах из острова, и видях на противоположния му край голям поток със сладка вода, но течението на този поток беше силно. И си спомних за лодката, с която бях пътувал по-рано, и си рекох: «Без друго ще си направя такава лодка, може да се спася пак. Ако се спася, желаното е достигнато и аз се разкайвам пред великия аллах, и няма да пътешествувам, а ако загина — сърцето ми ще си откъдне от умора и труд». И после станах, и взех да събирам клони от дърветата — скъпо сандалово дърво, подобно на което не може да се намери (а аз не знаех, че е такава); и като набрах такива клони, намерих клончета и трева и като ги усуках във вид на въже, вързах с тях лодката си и си рекох: «Ако се спася, ще го дължа на аллах!»

И се качих в лодката, и тръгнах с нея по потока, и стигнах до другия край на острова, а после се отдалечих от него и като напуснах острова, плавах един и друг, и трети ден. И все лежах, и нищо не ядох през това време, а когато ми се припиеше, пиех от потока. И лодката доплава с мене до една висока планина, под която се вливаше реката; и там видях това, уплаших се, че ще се случи същото, което се случи миналия път в предишната река, и исках да спра лодката и да изляза от нея на планината, но водата надделя и повлече лодката, и лодката се понесе под планината, и като видях това, убедих се, че ще загина. А лодката измина малко разстояние и излезе на просторно място; и изведнъж виждам: пред мене голяма река и водата бучи с шум, подобен на гръм, и лети като вятър. И се хванах с ръце за лодката от страх, че ще изскоча от нея, и вълните играеха с мене, като ме подхвърляха насам-натам посред реката: и лодката се спущаше с течението на водата по реката, и аз не можех да я задържа, и не бях в състояние да я насочвам към сушата. И най-сетне лодката се спря с мене до един голям град с прекрасни постройките, в който имаше много народ. И когато хората видяха, че се спущам с лодката по течението сред реката, те хвърлиха мрежа и въжета в лодката и изтеглиха лодката на суша, и аз паднах сред тях като мъртъв от силен глад, безсъние и страх.

И от събраните насреща ми излезе човек, стар на години, велик шейх, и ми рече: «Добре дошъл!» — и метна върху мене прекрасни

дрехи, с които аз закрих срамотата си; а после той ме взе и тръгна с мене, и ме отведе на баня; донесе ми съживителен напиток и прекрасни благовония. А когато излязохме от банята, отведе ме в къщи и обитателите на къщата му ме зарадваха, и той ме тури да седна на почетно място, и ми приготви разкошни ястия, и аз ядох, докато се наситих, и прославях великия аллах за спасението си.

А след това слугите ми донесоха гореща вода и аз си измих ръцете, и робините донесоха копчинени кърпи, и аз си обърсах ръцете, и си изтрих устата; и после шейхът тозчас стана, и ми отреди отделно, уединено помещение в къщата си, и заповяда на слугите и слугините да ми прислужват и да изпълняват всичките ми желания, и слугите почнаха да се грижат за мене.

И живях така у този човек три дни, и ядох хубаво, и хубаво пих, и вдъхвах прекрасни ухания, и душата ми се върна, и страхът ми утихна, и сърцето ми се успокои. А когато настъпи четвъртият ден, шейхът дойде при мене и ми рече: «Ти ни възвесели, чедо мое! Слава на аллах за спасението ти! Искаш ли да дойдеш с мене на брега на реката и да слезеш на пазара? Ти ще продадеш стоката си и ще получиш пари, и може би ще купиш с тях нещо, с което ще почнеш да търгуваш».

И аз помълчах малко, и си помислих: «А откъде стока у мене и защо говори той така!» А шейхът продължи: «Не скърби и не се замисляй чедо! Да идем на пазара; и ако видим, че някой дава за стоката ти цена, на която си съгласен, аз ще взема парите за тебе, а ако стоките не донесат нищо, което да се задоволява, аз ще ги сложа в складовете си и ще ги държа там, докато настъпят дните за покупка и продажба». И аз помислих и рекох на разума си: «Послушай го, за да видим за каква стока говори той»; и после рекох: «Слушам и съм съгласен. Онова, което ти правиш, е благословено и не може човек да ти възрази в нищо».

И после тръгнах с него на пазара, и видях, че той е разглобил лодката, с която бях дошъл (а лодката беше от сандалово дърво), и видях посредника, който се стараяше да продаде дървото.

И дойдоха търговци, и взеха да наддават за лодката, докато цената ѝ не достигна хиляда динара, а после търговците престанаха да наддават и шейхът се обърна към мене, и рече: «Слушай, чедо мое, такава е цената на твоята стока в такива дни като този. Ще я продадеш

ли на тази цена, или ще чакаш и ще я сложа аз в складовете си, докато дойде време да се увеличи цената й?» — «Ти знаеш по-добре от мене, прави каквото искаш» — отговорих аз; и старецът рече: «Ще ми продадеш ли ти, чедо, това дърво, ако прибавя сто динара злато към онова, което дадох за него търговците?» — «Да — отговорих, — ще ти продам тази стока.» И тогава старецът заповяда на слугите си да занесат дървото в неговите складове, и аз се върнах с него в къщата му. И ние седнахме, и старецът ми брой всички пари за дървото, и заповяда да донесат кесии, и сложи в тях парите, и ги заключи с железен катинар, ключа от който ми даде.

А след няколко дни и нощи старецът ми рече: «Чедо мое, ще ти предложи нещо и искам ти да ме послушаш». — «А какво е то?» — попитах го аз. И шейхът отговори: «Знай, че аз съм стар и нямам дете от мъжки пол, но имам млада дъщеря, собственик на големи пари и красота, и искам да я омъжа за тебе, за да останеш с нея в нашата страна; а по-късно ще ти дам във владение всичко, което имам, и всичко, което владеят ръцете ми. Нали съм стар, ти ще заемеш моето място». И аз премълчах и не казах нищо, а старецът рече: «Послушай ме, чедо мое, с онова, което ти говоря, аз ти желая доброто. Ако ти ме послушаш, ще те ожения за дъщеря си и ти ще ми станеш наместо син, и всичко, което е в ръцете ми и ми принадлежи, ще бъде твое, а ако искаш да търгуваш и да заминеш в родината си, никой няма да ти попречи, ти имаш парите си на ръка. Прави така, както поискаш и избереш». — «Кълна се в аллах, чичо мой шейх, ти ми стана наместо баща и аз изпитах много ужаси, и не ми остана ни мнение, ни знание! — отговорих аз. — Ти ще кажеш какво да направя.» И тогава шейхът заповяда на слугите си да доведат съдия и свидетели, и те ги доведоха, и той ме ожени за дъщеря си, и вдигна за нас великолепен пир и голямо тържество. И ме въведе при дъщеря си, и аз видях, че тя е безкрайно красива, и има строен стан и множество накити, дрехи, скъпи метали, огърлици и скъпоценни камъни, които струват хиляди-хиляди жълтици. И когато влязох при тази девойка, тя ми хареса и възникна между нас любов, и преживях известно време в голяма радост и веселие.

И бащата на девойката се представи пред лицето на великия аллах, и ние го облякохме и погребяхме, и аз сложих ръка на всичко, което той имаше, и всичките му слуги станаха мои слуги. И

търговците ме назначиха на неговото място, а той беше техен старейшина и ни един от тях не добиваше нищо без знанието и разрешението му, тъй като той беше техен шейх — и аз заех мястото му. И когато почнах да общувам с жителите на този град, видях, че видът им се мени всеки месец и на раменете им се появяват криле, с които те отлитат към небесните облаци, и остават да живеят в този град само децата и жените; и си рекох: «Когато дойде началото на месеца, ще помоля някого от тях и може би те ще ме отнесат там, където сами отиват».

И когато дойде началото на месеца цветът на жителите на този град се промени и видът им стана друг, и отидох аз при един от тях и рекох: «Заклинам те в аллах, отнеси ме със себе си и аз ще погледам и ще се върна заедно с вас». — «Това е невъзможно» — отговори той. Но аз не преставах да го придумвам, докато той не ми направи тази милост, и аз се срещнах с този човек, и се залових за него, и той полетя с мене във въздуха, а аз не бях обадил за това на никого от домашните или приятелите си.

И този човек летя с мене, а аз седях на раменете му, докато го видях да се издигна с мене високо във въздуха, и аз чух славословие на ангелите в купола на небосвода, и се зачудих на това, и извиках: «Хвала на аллах, да бъде славата му!»

И преди още да завърша славословието си, от небето падна огън и едва не изгори тези хора. И всички те се спуснаха и ме хвърлиха на една висока планина, разгневени силно срещу мене, и отлетяха, и ме оставиха, и аз останах сам на тази планина, и почнах да се осъждам за онова, което направих, и извиках: «Всеки път, щом се освободя от беда, попадам в още по-жестока».

И останах на тази планина, не знаейки накъде да се запътя и изведнъж покрай мене минаха двама младежи, подобни на луни, и в ръката си всеки държеше златна патерица, с която се подпираше. И се приближих аз до тях, и ги поздравих, и те ми отговориха на поздрава, и тогава им рекох: «Заклинам се в аллаха, кои сте и каква е вашата работа?» И те ми отговориха: «Ние сме роби на великия аллах» — и ми дадоха патерица от чисто злато, и си отидоха. И аз останах на върха на планината, като се подпирах с патерицата и мислех за тези младежи.

И изведнъж изпод планината изпълзя змия, която държеше в устата си човек, погълнат до пъпа, и той викаше: «Който ме освободи,

него аллах ще освободи от всяка беда!»

И се приближих аз до тази змия, и я ударих със златната патерица по главата, и тя изхвърли от устата си този човек.

И човекът се приближи до мене, и рече: «Щом твоите ръце ме спасиха от тази змия, аз няма да се разделя вече с тебе и ти ще ми бъдеш другар на тази планина». — «Добре дошъл!» — отговорих му аз; и ние тръгнахме по планината.

И изведнъж се приближиха до нас някакви хора, и аз ги погледнах, и видях оня човек, който беше ме отнесъл на раменете си и летеше с мене.

И се приближих до него, и почнах да се оправдавам пред него и да го предумвам, и рекох: «Приятелю мой, не постъпват така приятелите с приятелите си!» — и този човек ми отговори: «Ти ни погуби, като прославяше аллах на гърба ми!» — «Не ми се сърди — рекох, — не знаех това, но сега никога няма да говоря.»

И този човек се съгласи да ме вземе със себе си, и ми постави условие, че няма да споменавам аллах и няма да го прославям, когато съм на гърба му. И той ме понесе, и полетя с мене както първия път, и ме отведе в жилището ми; и жена ми излезе насреща ми, и ме поздрави със спасението ми, и рече: «Пази се занапред да излизаш с тези хора и не води с тях дружба: те са братя на шейтаните и не знаят как да споменават великия аллах». «А защо живееше с тях баща ти?» — попитах аз; и тя ми рече: «Баща ми не принадлежеше към тях и не постъпваше така, както те; а според мене, щом баща ми е умрял, продай всичко, което имаме, и вземи за получените пари стоки, и замини за родината си при своите роднини, и аз ще дойда с тебе; не е нужно да седя в този град след смъртта на майка ми и баща ми».

И взех аз да продавам нещата на този шейх едно след друго, като чаках някой да замине от този град, за да тръгна с него; и неколцина в града искаха да заминат, но не намираха кораб.

И те купиха греди, и си направиха голям кораб, и аз го наех заедно с тях, и им заплатих своя дял напълно, а после сложих на кораба жена ми и всичко, кое го имахме, и ние оставихме нашите владения и чифлици, и заминахме.

И пътувахме по море, от остров към остров, като преминавахме от море в море, и вятърът беше добър през цялото време на пътуването, докато благополучно пристигнахме в град Басра. Но аз не

останах там, а наех друг кораб и прехвърлих на него всичко, което носех със себе си, и заминах за град Багдад, и се прибрах в своя квартал, и влязох в къщата си, и срещнах роднините и приятелите си. И сложих в складовете всичките си стоки; и роднините ми пресметнаха колко време съм бил на седмото пътешествие, и излезе, че са минали двайсет и седем години, така че те бяха престанали да се надяват на завръщането ми. А когато се върнах, разказах им за приключенията си и всички много се зачудиха на това, и ме поздравиха със спасението ми, и аз се заклекх пред великия аллах да не пътешествувам по суша и по море след това седмо пътешествие, което сложи край на пътуванията ми и пресече моята страст към пътешествия. И възблагодарих на аллах, и го прославих, защото ме е върнал при роднините в родината ми. Виж, о, сухопътни Синдбаде, какво се случи с мене и какви бяха приключенията ми!“

И рекъл сухопътният Синдбад на Синдбад-мореплавателя: „Заклевам те в аллаха, не ми се сърди за онова, което направих спрямо тебе!“ И те живели в дружба и обич, и велико веселие до края на живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.